

ONS SPREKEN MET GOD

Jan van Buren

Ons spreken met God

*Bijbelstudies in briefvorm over geloofszekerheid,
bidden en getuigen als christen*

Ons spreken met God

*Bijbelstudies in briefvorm over geloofszekerheid,
bidden en getuigen als christen*

Auteur: Jan van Buren

Vormgeving: Jan Paul Spoor

Redactie: Hugo Bouter

Copyright © OudeSporen online uitgeverij

Derde editie 2022

Distributie: CBC, Houten

ISBN/EAN 978-94-91797-47-7 (Eboek)

ISBN/EAN 978-94-91797-45-3

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Bid, en u zal gegeven worden; zoek, en u zult vinden; klop, en er zal voor u opengedaan worden (...). Als u, die slecht bent, uw kinderen dan goede gaven weet te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven aan hen die tot Hem bidden'.

Mattheüs 7:7, 11

Inhoud

Voorwoord	9
1. Geloofszekerheid	13
2. Bidden, ons spreken met God	21
2.1. Hoe spreek ik God aan?	23
2.2. De grondslag waarop wij tot God kunnen naderen	27
2.3. Bidden in de Naam van Jezus	34
2.4. Bidden om Jezus' wil	38
2.5. De kracht van het gebed	42
3. Hoe bereik ik het hart van de ander?	49
3.1. Geloofwaardig getuigen	49
3.2. Voorbeelden uit de Bijbel	51
3.3. Voorbeelden uit eigen ervaring	54

Voorwoord

‘Laat de woorden van mijn mond en de overdenking van mijn hart welgevallig zijn voor Uw aangezicht, HEERE, mijn rots en mijn Verlosser!’

‘Ik zal horen wat God, de HEERE, spreken zal (...). Ja, Zijn heil is nabij hen die Hem vrezen.’

Psalm 19:15; 85:9-10

Wat mensen zo uniek maakt, is dat zij onderling met elkaar kunnen communiceren door hun gedachten en gevoelens met woorden kenbaar te maken en uit te spreken. Niet alleen naar elkaar toe, maar ook met God de Schepper, Die onze Redder, Heere en Vader wil zijn.

Op de eerste bladzijden van de Bijbel lezen we hoe God door een machtswoord te spreken alle dingen heeft geschapen. Maar ook hoe de Heere God vervolgens met de mens sprak in de hof van Eden. We lezen ook van de slang, het medium van de satan, die met de vrouw sprak en haar verleidde tot ongehoorzaamheid aan God. Daarom is het voor ons mensen heel belangrijk dat we onderscheiden wie tot ons spreekt. Is het God Die spreekt, of is het de satan – Zijn tegenstander – die ons dingen influistert? Dat God de waarheid spreekt, is onomstotelijk bewezen in de geschiedenis van het menselijk bestaan. Satan echter spreekt

halve waarheden, ofwel hele leugens. Dit doet hij door de autoriteit van het Woord van God in twijfel te trekken, hiervan af te doen of eraan toe te voegen.

Het is een grote genade van God dat Hij het mogelijk maakte dat de mens met Hem kan communiceren, ook nadat er door de zondeval scheiding tussen de Schepper en de mens is gekomen. Toen Adam en Eva probeerden zich te verstoppen, zocht Hij hen op – de mens was God kwijt, maar de HEERE God was hen kwijt. Daarom riep Hij: Waar *ben* je? (Gen. 3:9). Toen jaren later Kaïn zijn broer had gedood, kwam de HEERE naar hem toe en vroeg hem: Wat heb je *gedaan*? (Gen. 4:9). En toen Hagar vluchtte, stelde de Engel van de HEERE haar de vraag: Waar kom je vandaan, en waar ga je heen? (Gen. 16:8).

Deze drie vragen stelt Hij ook aan ieder mens. We zien deze vragen van God als een rode draad door heel de Bijbel lopen. In de volgende hoofdstukken zullen we ontdekken hoe de relatie met God hersteld kan worden en mensen opnieuw met God kunnen spreken.

God kan met een hoorbare stem tot ons spreken, zoals in de hof van Eden. Zo sprak Hij ook met Paulus op de weg naar Damascus, en met Johannes op Patmos. Nu wij echter de Bijbel hebben, Zijn Woord, spreekt Hij hierdoor wanneer we erin lezen, of iemand eruit citeert en het uitlegt. Zoals bijvoorbeeld de kamerheer, de Ethiopiër, onderwijs kreeg van de evangelist Filippus (Hand. 8:26-40). Het kan ook zo zijn dat God door middel van gebeurtenissen tot mensen spreekt. Gebeurtenissen kunnen immers veelzeggend zijn!

Om te weten hoe God denkt, is het belangrijk dat wij Zijn Woord kennen en ter harte nemen. Zoals Paulus dit verwoordt: Wie Christus heeft leren kennen, ontvangt van Hem onderwijs en wordt vernieuwd in de geest van zijn denken. Belangrijk is het dat we evenals Paulus de list van de satan onderkennen en kunnen zeggen: zijn gedachten zijn ons niet onbekend (Ef. 4:20-23; 2 Kor. 2:10-11).

Ondanks alle goede bedoelingen kan een gelovige echter een spreekbuis van de satan worden. Denk bijvoorbeeld aan Petrus. Toen de Heere Jezus over Zijn lijden sprak, zei Petrus: *'Heere, dit zal met U beslist niet gebeuren'*. Nadat hij een diepe les had geleerd, schreef hij: *'Als iemand spreekt, dan als iemand die de woorden van God spreekt'* (Matt. 16:22; 1 Petr. 4:11). Zo is het ook nu mogelijk dat iemand goede dingen over God en Zijn Woord zegt, echter ook gedachten die niet van God maar van de tegenstander afkomstig zijn.

Om de stem van God te verstaan, is het bij alles wat we horen en zeggen van essentieel belang dat we geestelijk onderscheidingsvermogen hebben, en handelen zoals de gelovigen in Berea: *'Zij ontvingen het Woord met alle bereidwilligheid en onderzochten dagelijks de Schriften om te zien of die dingen zo waren'* (Hand. 17:11).

Een kenmerk van de schapen van de Goede Herder is dat ze Zijn stem kennen. Een kenmerk van goede herders in de gemeente is, dat zij Ja en Amen op Gods Woord zeggen! Verkeerde herders zeggen echter: Dit staat er wel. En vervolgens zeggen ze: Ja, maar?

Op de volgende bladzijden staan drie uitvoerige brieven, die antwoord geven op vragen die mij zijn gesteld. Het zijn vragen die ook bij vele anderen leven. Hoofdstuk 1 is een brief die antwoord gaf aan iemand die worstelde met geloofs zekerheid. Door allerlei leringen van godsdienstige mensen wist hij niet dat het geloof in Christus de weg tot God is, en de waarheid en het leven. De weg om eeuwige vergeving van zonden en vrede met God in je hart te ontvangen, kun je leren kennen door Zijn Woord te lezen. Je zult ontdekken dat je mag komen, wie je ook bent en wat je ook gedaan hebt! Echter mag je niet komen met lege handen, maar zoals de Israëliet met een offer, een beeld van Christus (vgl. Deut. 16:16). We moeten komen met Christus – de gave van God – Die aan het kruis in de plaats van schuldige mensen is gestorven. Hoe ernstig is de oproep aan ieder die weigert deze gave te aanvaarden: *'Let er dan op dat u Hem Die spreekt, niet verwerpt'* (Hebr. 12:25). Eén van de vragen was: Wat moet ik vragen aan God, of wat wil Hij dat ik doen zal, zodat ik weet dat mijn zonden zijn vergeven. Door samen de Bijbel te lezen willen we naar antwoorden zoeken.

De eerste brief gaat over het spreken van God tot de mensen: hoe Hij oproept tot bekering en geloof; en over het vinden van geloofs zekerheid. In hoofdstuk 2 volgt het antwoord op een brief met een aantal vragen over het gebed: dus ons spreken tot God, hoe iemand tot God kan naderen, hoe je Hem aanspreekt en de kracht van het gebed ondervindt. Het zal duidelijk zijn dat God het gebed niet zonder meer verhoort, want er staat geschreven: *'Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn, maar wie ze belijdt en nalaat, zal barmhartigheid verkrijgen'*. En daarbij de waarschuwing: *'Van hem die zijn oor afkeert van het luisteren naar de wet, is zelfs zijn gebed een gruwel'* (Spr. 28:13, 9). De man die blind was geboren, maar van wie de ogen waren geopend, herinnerde de geestelijke leiders van het volk aan het goddelijke

principe: *‘Wij weten toch dat God niet naar zondaars luistert, maar als iemand godvrezend is en Zijn wil doet, naar Hem hoort Hij’* (Joh. 9:31).

Veel kunnen we ook leren van Elia, die een krachtig gebed tot God bad. En bijvoorbeeld van Paulus, over wie de Heere Jezus tegen Ananias zei: Zie hij bidt! Bovenal kunnen we veel leren van de Heere Jezus Zelf, namelijk hoe Hij bad en ook de discipelen leerde bidden.

In hoofdstuk 3 staat een derde brief, een antwoord op het schrijven van een jongere. Zijn vraag was: Hoe spreek je met anderen over je geloof, nu je weet dat je opnieuw geboren bent? Wie ook dit geloof bezit, deelt met je in de vreugde van het kennen van God als onze Vader, en van de Heere Jezus als onze Redder en Heere. Maar hoe kun je getuigen van Hem en het hart bereiken van anderen die nog geen vrede met God hebben, bijvoorbeeld je ouders en familieleden. Met voorbeelden uit de Bijbel en uit de praktijk van het leven zijn we op deze vraag ingegaan.

Wanneer ons hart vol is van de liefde van God, en je weet wat het betekent te sterven zonder met God verzoend te zijn, dan wil je graag gehoor geven aan de opdracht van de Heere Jezus. Hij heeft immers gezegd: *‘Ga naar uw huis, naar de uwen, en bericht hun alles wat de Heere bij u gedaan heeft, en hoe Hij Zich over u ontfermd heeft’* (Mark. 5:19). Het getuigenis van elke gelovige begint in het eigen ‘Jeruzalem’, en dan verder in zijn leefomgeving (Hand. 1:8).

Om Gods stem te horen en Zijn boodschap door te kunnen geven, is het advies van de priester Eli aan Samuel ook voor ons actueel: *‘Spreek HEERE, want Uw dienaar luistert’* (1 Sam. 3:9). En alvorens met anderen over God te spreken, is het van belang zich met Salomo te realiseren: *‘Een woord op het juiste moment gesproken is als gouden appels in zilveren schalen’* (Spr. 25:11).

Jan van Buren

Terneuzen, voorjaar 2020

1. Geloofszekerheid

'Hij ging naar de tempel om te bidden en ging gerechtvaardigd naar huis terug'.

Lukas 18:10-14

Beste vrienden,

In onze christelijke leefomgeving zijn er vele oprechte zoekers naar vrede met God, die al vele malen hun zonden aan God hebben beleden en berouw hebben gehad, maar toch geen geloofszekerheid hebben. Misschien ben jij ook zo iemand. Hoewel men in de het Nieuwe Testament geen voorbeelden vindt van mensen die jarenlang worstelen voordat zij geloofszekerheid hebben, ontmoet ik zulke mensen regelmatig. De oorzaken kunnen verschillend zijn, zoals dat men de zonden wel in het algemeen aan God heeft beleden, maar niet concreet. Of men breekt niet met de zonde waarin men leeft. Of men gelooft God niet op Zijn Woord, of men wacht op een bijzondere stem van God. Dat je door het lezen van de Bijbel die stem kunt horen, is voor hen te eenvoudig. Want zo gemakkelijk gaat het niet, zegt men! Onbedoeld hecht men meer waarde aan wat mensen zeggen dan aan wat God zegt. In grote onzekerheid, bevreesd om God te ontmoeten, leeft men verder.

Als jij jezelf hierin herkent, moet je echter allereerst leren om je zonden bij de naam te noemen en te belijden. Dat betekent dat je hetzelfde over de zonde denkt als God. Je spreekt uit hoe Hij erover denkt en ermee handelt. Daarnaast

vraagt God ook van je dat je Hem op Zijn Woord gelooft, en eerlijk tot Hem komt zoals je bent! Je wacht op iets wat je meent te moeten voelen, terwijl je geweten je steeds aanklaagt, en jij je telkens afvraagt of het wel echt waar is dat God je zonden wil vergeven. Daarbij ontdek je steeds weer dat je doet wat je eigenlijk niet wilt. Het lijkt wel of je steeds verder afglijdt in het moeras. Vertwijfelt vraag jij je af: Hoe kom ik ooit hieruit? Al zeg je dit niet zo, je meent dat er een *gevoel* moet komen. De Bijbel leert dat mensen niet alleen hun zonden moeten belijden en laten, veranderen van gedachten en richting, maar ook dat zij tot *geloof* moeten komen. Ik begrijp van jou dat dit laatste nog niet heeft plaatsgevonden (Jes. 55:6-9).

Terwijl je in gedachten hunkert en worstelt naar vrede met God, hoor je steeds een stem die zegt: ‘zo gemakkelijk gaat het niet’. Of: ‘Zou het wel echt waar zijn dat God mijn zonden wil vergeven’. Ik ben zo slecht, en God moet het doen! Dat Hij alles al gedaan heeft om een zondaar te redden, besef je waarschijnlijk niet! Of men zegt: Pas op, je kunt met een ingebeelde hemel verloren gaan. En: Je kunt jezelf niet bekeren, terwijl vele malen in de Bijbel staat: Bekeer u! Eenieder die diep in de problemen zit vanwege zijn zonden, kan echter zoals de verloren zoon in Lukas 15 – die leefde en wandelde in de zonde –, ook opstaan in de kracht die God hem daarvoor geeft.

Sommigen zeggen ook: Je moet weten *hoe groot* je zonden zijn, hoewel in de Bijbel staat dat iedereen tot Hem mag gaan, ongeacht het besef hoe groot of hoeveel je zonden zijn. De genade die God aanbiedt, is groter dan de zonde van de grootste zondaar. Deze en andere argumenten kunnen in je gedachten komen, en die hoor je ook wanneer je met anderen spreekt over je innerlijke worsteling. Wanneer ze dit tegen je zeggen, vraag hen dan: (a) Heb jij zekerheid dat je zonden vergeven zijn? (b) Kun je mij aan de hand van de Bijbel uitleggen, hoe ik dit ook/wel kan weten? Als ze niet weten dat hun zonden vergeven zijn en het niet kunnen uitleggen hoe je dit kunt weten, luister dan niet meer naar hen (ondanks de vanuit hun optiek, goede raad). Ze houden je van de Heere Jezus af. Ze lijken op de farizeeën, die zelf niet binnengingen en anderen verhinderden in te gaan!

Waarschijnlijk heb je vele malen de uitdrukking gehoord, dat de Heere niet verplicht is het geloof of de vergeving aan jou te geven. Men spreekt dan over de soevereiniteit van God, maar heeft daarbij niet het juiste beeld van onze God, zoals Hij Zich door Zijn Woord aan mensen wil openbaren. De soevereiniteit van God is in dit denken gelijk aan het handelen van een grillige

despoot, die naar willekeur handelt. De Bijbel leert dat God niet naar willekeur handelt, maar dat Hij rechtvaardig is. In de rechtspraak betekent rechtvaardig zijn: straf geven aan wie straf verdient en vrijspraak aan wie vrijspraak verdient. In Romeinen 3:11 lezen we dat er niet één mens rechtvaardig is. Niemand kan zichzelf verlossen uit zijn situatie als zondig mens, die het vanwege zijn zonden verdient voor eeuwig van God gescheiden te zijn. Omdat God dit niet wil en genade wil bewijzen (1 Tim 2:4; 2 Petr. 3:9), is Hij Mens geworden in de Persoon van de Heere Jezus. Zo kon Hij als God en als Mens plaatsvervangend voor ons de straf dragen aan het kruis.

De genade van God kwam hierdoor tot alle mensen, maar ze komt over allen die God op Zijn Woord geloven (Rom. 3:22-25). Heb je er wel eens goed over nagedacht waarom God Mens werd? En dat God meent wat Hij zegt en geeft wat Hij zegt? God is vanwege Zijn heiligheid uiteraard rechtvaardig als Hij toornst over de zonde en de straf hierover uitvoert. Het grote wonder van Gods genade is dat de Heere Jezus die straf onderging aan het kruis voor ieder die zijn of haar zonden aan God belijdt en wil nalaten, iedereen die zich bekeert en Hem gelooft op Zijn woord (Jes. 53:50; Matt. 11:28; Joh. 3:15-16; 1 Petr. 2:23-24). Dus wanneer jij je zonden belijdt en God gelooft op Zijn Woord, vergeeft Hij direct jouw zonden (1 Joh. 1:9). Niet op grond van wat je dan voelt, maar omdat God dit toezegt.

Een voorbeeld hiervan vinden we in het Oude Testament. Als een Israëliet had gezondigd, moest hij met een offerdier naar de priester in de tabernakel of de tempel gaan. Bij het altaar legde hij zijn handen op de kop van het dier. Daarbij droeg hij zijn zonden symbolisch over op dit offerdier. Daarna slachtte de offeraar-het dier en stierf het in zijn plaats. En God beloofde: het zal hem vergeven worden (Lev. 4:4, 20, 24, 20, 35). Een Israëliet moest telkens weer gaan offeren als hij had gezondigd.

Deze offers wezen heen naar het volmaakte offer van de Heere Jezus. Door het offer van de Heere Jezus aan het kruis vergeeft God al je zonden, zowel uit het verleden als in je hele verdere leven – als je tenminste zoals de Israëliet met je zonden tot Hem bent gegaan. Je schuld is dan betaald en je bent voor eeuwig Zijn eigendom. Als je dit gelooft, verzegelt God je met de Heilige Geest, die in iedere verlorene komt wonen. Hij bevestigt dit door de blijdschap en de vrede die in je hart komen, als je Hem op Zijn Woord gelooft. Want ‘de Geest getuigt met onze geest dat we kinderen van God zijn’ (Rom. 8:14-17; Gal. 4:6-7; Ef. 1:13).

Het wonder van de genade van God is dat Hij ons in Zijn barmhartigheid NIET geeft wat wij verdienen, namelijk onze verdiende straf – zoals de moordenaar aan het kruis die kreeg. Maar Hij geeft ons in Zijn barmhartigheid wat we NIET verdienen, zoals de verloren zoon dit kreeg: een ereplaats in het huis van de Vader. God is rechtvaardig als Hij toernt over de zonde. Maar Hij is ook rechtvaardig door de Heere Jezus te belonen voor wat Hij deed op het kruis (Joh. 16:10). En Hij is ook rechtvaardig als Hij een zondaar rechtvaardig verklaart, die één geworden is met Christus. Dat is iemand die uitspreekt: ‘Heere Jezus, ik had de dood verdiend, het gescheiden zijn van God. Dank U dat U voor mij bent gestorven’.

Om vrede met God te ontvangen, is de bekering noodzakelijk. Maar God vraagt ook geloof van de mens, zoals we lezen in Zijn Woord: ‘Wij dan gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God!’ (Rom. 5:1). En: ‘*Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend*’ (Rom. 4:3). Geloven is niet alleen een zaak van het hart, het geloof heeft ook met onze mond te maken en het moet met de mond worden beleden. Lees Romeinen 10:8-13. Als je nog twijfelt aan de gerechtigheid van God, lees dan biddend heel de Romeinenbrief.

In de Bijbel vinden we twee aspecten die we allebei op hun plaats moeten laten staan:

- a. enerzijds de genade van God, en:
- b. anderzijds de verantwoordelijkheid van de mens.

Dit betekent niet dat God iets doet en dat ik wat doe. Dus genade plus de eigen werken! Nee, het is allemaal uit God. Maar God vraagt de mensen te doen wat Hij hun zegt, en dan wordt dit tot grote zegen voor tijd en eeuwigheid.

Toen de Heere Jezus op aarde was, heeft Hij vele malen de toehoorders hun ongelof verweeten en de weigering om zich te bekeren (Matt. 11:20-24). Ondanks de vele tekenen die Hij deed, geloofden de meeste mensen niet in Hem, namelijk dat Hij God was en Mens was geworden om ons van zonden te verlossen. Dit was dwaasheid in hun ogen. Het was echter de wijsheid van God, omdat mensen alleen gered kunnen worden op grond van werk van de Heere Jezus aan het kruis (1 Kor. 1:18-30). Omringd door geleerde en godsdienstige mensen zei Hij: ‘*Meer dan Salomo is hier*’. En ook: ‘*de koningin van het zuiden*

zal opstaan in het oordeel, samen met dit geslacht en het oordelen' (Matt. 12:38-42).

Ongeveer duizend jaar eerder had de koningin van Seba, de koningin van het zuiden, gehoord over koning Salomo. Hoewel zij het niet geloofde wat over hem werd gezegd, nam zij toch een moedig en wijs besluit. Ze stond op en maakte een reis van ca. 2000 km, om zeker te weten of het leugens waren wat ze gehoord had over Salomo of dat het de waarheid was (1 Kon. 10:1-13). Wat ze bij aankomst in Jeruzalem zag en hoorde, overtrof al haar verwachtingen. Heel rijk keerde zij naar haar land terug!

Je hebt waarschijnlijk al veel over de Heere Jezus gehoord. Ik weet niet wat je gelooft of niet gelooft, maar als je nog steeds twijfelt of je zonden vergeven zijn, doe dan zoals de koningin van Seba. Hoewel zij niet geloofde, ging zij toch op weg. Jij hoeft er geen lange reis voor te maken zoals zij. Je kunt nu op dit moment de beslissing nemen: ik ga geen stap verder en zal zoals de tollenaar tot God roepen: *'O God, wees mij de zondaar genadig'*. Hij ging naar de tempel, de plaats waar offerdieren werden geslacht en geofferd. Nadat hij dit had gebeden, ging hij gerechtvaardigd naar huis terug (Luk. 18:9-14). Nogmaals, belijd je zonden bij name en toon berouw. Misschien is jouw grote zonde wel je ongelof in God? Het kan ook zijn dat je nog steeds geen juist beeld van God hebt, van Zijn menselijkheid ook voor jou! Twijfel en aarzel echter niet langer, maar ga tot Hem! Met misschien dit gebed in je hart: *'Ik geloof, maar kom mijn ongelovigheid te hulp'* (Mark. 9:24).

Maar blijf niet twijfelen over de Heere Jezus, zoals de broers van Jozef over Jozef dachten. Van hem lezen we zevenmaal dat hij weende. Hij weende van ontroering, van blijdschap, van verdriet en van teleurstelling. De laatste keer dat hij weende, was van teleurstelling, nadat vader Jakob was begraven en zijn broers bij hem kwamen en zich voor hem neerwierpen met de gedachte: *'nu zal hij alsnog wraak op ons nemen'* (Gen. 50:15-21). Nadat zij gedurende twintig jaar vele zegeningen en zorg van hem hadden ontvangen, wantrouwden zij Jozef nog steeds. Zij geloofden niet in zijn liefde voor hen, doordat zij nog steeds zijn liefdevolle hart niet kenden. Helaas denken velen ook op die manier over het hart van God de Vader en van de Heere Jezus. Ook de Heere Jezus weende over Jeruzalem. Omdat zij niet begrepen wat tot hun vrede diende, verwierpen zij Hem (Luk. 19:41-42).

Handel jij na zoveel bewijzen van de liefde van God nog steeds zoals de broers van Jozef, of zoals de inwoners van Jeruzalem? Wanneer jij de Bijbel leest en vervolgens gelooft wat er staat, en doet wat er staat, dan ontvang je ook wat er staat! Namelijk vergeving van zonden, een heerlijke toekomst bij Hem in de hemel en een rijk leven met vele geestelijke zegeningen nu al.

In gedachten gaan we nog een keer naar de tempel. We zien daar de twee mannen: een farizeeër en een tollenaar. We horen hen beiden bidden. Beiden hebben God wat aan te bieden. De tollenaar ging naar de tempel met zijn grote zondelast. Met een touw in zijn hand had hij een zondebok vast. Als Israëliet wist hij dat God alleen zonden kon vergeven wanneer men deze beleed en een offerdier ervoor stierf. Uit schaamte durfde hij zijn ogen niet op te heffen en sloeg hij zich op de borst. Hoewel we niet lezen dat hij zijn zonden hardop beleed, toonde hij zijn berouw door zichzelf op de borst te slaan. Wat zal hij blij geweest zijn toen hij de priester namens God hoorde zeggen: Op grond van dit offer en jouw belijdenis – ‘de’ zondaar te zijn –, heeft God jou de zonden vergeven. Ongetwijfeld zal deze man daarna God hebben gedankt, toen hij gerechtvaardigd naar huis ging.

De farizeeër gedroeg zich heel anders. Hij keek rond en vergeleek zichzelf met de andere mensen: zij waren volgens hem veel slechter dan hij. Daarna richtte hij zich tot God. Waarschijnlijk keek hij omhoog en begon God te danken dat hij niet was zoals al die anderen, die slechte mensen; en somde hij al zijn goede daden op. Hij had geen offer nodig om verzoening voor zijn zonden te ontvangen. Hij sloeg zich niet op zijn borst en had geen notie van zijn eigen boze hart. Hij vond zichzelf rechtvaardig vanwege de vermeende goede werken. Hij ging weer naar huis, blind voor de ontmoeting met God, om dan echter te horen hoe God over zijn daden dacht.

Hoe ga jij verder door het leven? Ben je heel dankbaar dat je als kerkganger keurig netjes leeft! Denk je het daarmee te redden, zoals de farizeeër in de tempel? Of leef je verder als een twijfelaar die God niet dankt? Of heb je vrede met God en dank je Hem elke dag, omdat Hij jou gerechtvaardigd heeft zoals de tollenaar, op grond van geloof in het offer van de Heere Jezus? Dit laatste, het leven met dankbaarheid aan God wens ik je van harte toe.

Vragen voor wie meeleeft:

1. Wat zijn belangrijke oorzaken waardoor men geen geloofs zekerheid heeft na belijden van zonden?
2. Wat is zonden belijden?
3. Hoe ga jij om met adviezen van hen die zelf geen geloofs zekerheid hebben?
4. Op welke grondslag kan God een zondaar rechtvaardigen?
5. Wat betekent het voor jou persoonlijk dat Jezus Christus stierf aan het kruis?
6. Wat kunnen wij leren van de offeraar in het Oude Testament, die zijn handen legde op de kop van het offerdier en het vervolgens moest slachten?
7. Heb jij God gedankt dat Hij jouw zonden heeft vergeven?

2. Bidden, ons spreken met God

'Bid, en u zal gegeven worden; zoek, en u zult vinden; klop, en er zal voor u opengedaan worden (...). Als u, die slecht bent, uw kinderen dan goede gaven weet te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven aan hen die tot Hem bidden.'

Mattheüs 7:7, 11

Beste vrienden,

Bedankt voor de brief naar aanleiding van ons gesprek over het bidden. In dit gesprek wisselden we van gedachten met elkaar over de volgende punten:

1. Hoe spreek ik God aan?
2. De grondslag waarop wij tot God kunnen naderen.
3. Bidden in de Naam van Jezus.
4. Bidden om Jezus' wil.
5. De kracht van het gebed.

In mijn reactie op jullie schrijven, wil ik deze aspecten van het bidden wat nader toelichten. Over het gebed is uiteraard nog veel meer te zeggen, maar ik beperk mij tot onze gesprekspunten. Tussen het schrijven door heb ik de Bijbel geopend en vele gedeelten over het bidden overdacht. Ik kwam tot de ontdekking dat er in de Bijbel wel ongeveer 550 maal is geschreven over bidden, het spreken met God. Vele malen lezen we ook over antwoorden die Hij gaf. Op gebeden die werden opgezonden vanuit alle denkbare situaties in het leven. Met een brede diversiteit, vanuit een grote nood en vanuit een diepe dankbaarheid. Er worden korte en lange gebeden genoemd. Vele gebeden werden ook in liederen verwoord en tot God gezongen. Denk aan het boek van de Psalmen. Van al deze gebeden en antwoorden die God gaf, kunnen we veel leren.

Soms handelen we jarenlang volgens een vast patroon en menen dat dit heel Schriftuurlijk is. Het gebeurt ook dat wij bij nadere bestudering van een onderwerp uit de Bijbel een eerder ingenomen standpunt herzien. We willen immers steeds blijven leren. Dit geldt ook voor het bidden. Bidden is je hart openen voor God en het tot Hem opheffen, Die in de hemel is, maar tegelijk ook heel dicht bij ons is (Ps. 28:2; Klaagl. 3:41; Jes. 55:6).

En daarbij mogen wij onze gedachten en gevoelens tegenover Hem uiten, al dan niet met woorden. Alles wat in je hart leeft, mag je met God delen. Zoals Hem danken voor vergeving van zonden en ontvangen zegeningen, Hem eren door Hem te aanbidden, zorgen bij Hem bekendmaken, Hem om raad te vragen, of voorbede doen voor anderen.

Bidden, het spreken met God, is niet alleen dingen zeggen tegen God. Maar vervolgens is het ook *luisteren* naar Hem. Het gebeurt wel dat je onmiddellijk antwoord krijgt, maar een andere keer moet je soms korte of langere tijd wachten. In de ene situatie krijg je antwoord doordat Hij tot je spreekt terwijl je in de Bijbel leest, een andere keer door een toespraak of door een persoonlijk gesprek, of door de omstandigheden. Steeds wil Hij door Zijn Woord en door de Heilige Geest tot ons spreken. Met de dichter van Psalm 116 ervaar je dat God je hoort en verhoort! *'Ik heb de Heere lief, want Hij hoort mijn smeekbeden. Want Hij neigt Zijn oor tot mij, daarom zal ik Hem al mijn dagen aanroepen'* (Ps. 116:1-2).

Je ervaart zo de kracht van het gebed, zoals Jakobus ons dit leert: *'Elia was een mens net zoals wij en hij deed een vurig gebed'*. Letterlijk staat er: hij bad

een gebed. Een gelovig en krachtig gebed van een rechtvaardige brengt veel tot stand (Jak. 5:15-17). Eens vroegen de discipelen aan de Heere Jezus: Leer ons bidden. Wat ik van Hem geleerd heb uit Gods Woord over het bidden wil ik doorgeven. Bidden mag echter nooit alleen theorie zijn, maar steeds een zaak van ons hart. God wil zo graag dat wij met David tegen Hem zeggen: 'Laat mijn gebed *als reukwerk* voor Uw aangezicht staan'. Laat de Heere ook van ons kunnen zeggen, zoals dat gebeurde toen Hij Saulus zag en hoorde bidden: 'Zie, hij bidt' (Ps. 10:14; 141:2; Hand. 9:11).

2.1. Hoe spreek ik God aan?

'En Mozes zei tegen God: Zie, wanneer ik bij de Israëlieten kom en tegen hen zeg: De God van uw vaders heeft mij naar u toegezonden, en zij mij zeggen: Wat is Zijn Naam? Wat moet ik dan tegen hen zeggen? En God zei tegen Mozes: IK BEN DIE IK BEN. Ook zei Hij: Dit moet u tegen de Israëlieten zeggen: IK BEN heeft mij naar u toe gezonden.'

Exodus 3:13-14

Belangrijk is te weten waar ik sta in mijn relatie met God? Deze relatie heeft te maken met de naam of de titel waarmee we ons richten tot God en met Hem spreken. Zijn Naam is de openbaring van Wie Hij is. Toen God met Mozes sprak bij het brandende braambos en Zich aan hem bekendmaakte, zei Hij: '*Doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats waarop u staat is heilige grond*' (Ex. 3:2-6). Ook wij dienen te beseffen dat eerbied gepast is wanneer wij met God spreken.

In de Bijbel worden verschillende gebeden genoemd, waarbij God telkens weer anders wordt aangesproken. Soms zijn het hele korte gebeden. Zoals door Mozes, die voorbede deed voor zijn zuster met de woorden: '*O God, genees haar toch*' (Num. 12:13). In dit gebed richtte Mozes zich tot God, tot Elohim (d.i. een meervoudsvorm, lett. goden). Zo wordt God ook genoemd in het scheppingsverhaal in Genesis 1-2:3. Laat Ons mensen maken. En daarna: 'Zie, de mens is geworden als één van Ons'; 'Kom, laten Wij neerdalen'; 'Wie zal er voor Ons gaan' (Gen. 1:26; 3:22; 11:7; Jes. 6:8).

In Deuteronomium 6 schrijft Mozes: ‘De HEERE, onze God, de HEERE is één’ (Deut. 6:4). God is een drie-enig God (dit één zijn – in het Hebr. *echad* – betekent verscheidenheid binnen een bepaalde eenheid). God is immers Vader, Zoon en Heilige Geest (vgl. Joh. 4:24; 14:6-11; 17:22; 1 Petr. 1:2).

Met de Naam HEERE, d.i. Jahweh, maakte God Zichzelf al vanaf de schepping in relatie met mensen bekend. Deze Naam laat zien *Wie* Hij is: de IK BEN DIE IK BEN, ofwel de Eeuwige, de Onveranderlijke. Namens deze eeuwige God ging Mozes naar de oudsten van Israël en de farao (Ex. 3:13-14).

Toen Petrus in de golven wegzong, bad hij: ‘*Heere, red mij*’ (Matt. 14:30). Dit is geen naam, maar een aanspreektitel – in het Hebreeuws *Adonai*, in het Grieks *Kurios*. Het is een titel waarmee men de hoogste gezagsdragers aansprak. Hiermee richtte ook de Kananese vrouw zich tot de Heere Jezus: ‘*Heere, help mij!*’ (Matt. 15:25). De farizeeër en de tollenaar richtten zich beiden tot God. De farizeeër besepte niet wie hijzelf was en Wie God was. De tollenaar besepte dit echter wel. Hij sloeg zich op de borst en bad: ‘*O God, wees mij, de zondaar, genadig!*’ (Luk. 18:9-14).

In het Oude Testament waren de Vadernaam en de Naam van Jezus Christus nog niet geopenbaard. Toen sprak men God vaak aan als Heere, Adonai. Soms gebruikte men een toevoeging: God de Almachtige, God de Allerhoogste, de Eeuwige, de Alwetende. Soms zei men HEERE (Jahweh), of Heere HEERE (Adonai Jahweh), hoewel er orthodoxe Israëlieten waren die uit diep ontzag nooit de Naam uitspraken.

Hoewel geen mens God gezien heeft of zien kan, omdat Hij een ontoegankelijk licht bewoont (1 Tim. 6:14-16), ontmoeten we in het Nieuwe Testament God geopenbaard in het vlees: ‘*Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft Hem ons verklaard*’ (Joh. 1:18). In de evangeliën wordt de Zoon van God aangesproken met de Naam ‘Jezus’, dat betekent: Jahweh redt. Hij is de Zaligmaker, de Heiland. Dit is de Naam die Jozef hem in opdracht van de engel Gabriël moest geven. Met de Naam Jezus stond Hij ook bekend bij Zijn tijdgenoten (Matt. 1:21; 13:53-56).

De volgelingen van de Heere Jezus, Zijn discipelen en degenen die onder Zijn gehoor kwamen, spraken Hem aan als Meester of Rabbi. De Heere Jezus was de Messias, de Christus, d.i. *de Gezalfde*. Wanneer de schrijvers van de brieven in het Nieuwe Testament over Hem spreken of schrijven, of Hem aanspreken in

het gebed, gebruiken zij steeds de Naam Jezus met één of meerdere titels. Zij zeggen bijvoorbeeld: Heere Jezus, of Jezus Christus, of de Heere Jezus Christus. Zij spreken ook over God onze Heiland, of de God en Vader van onze Heere Jezus Christus.

In de brief aan de Hebreëën en in het boek Handelingen vinden we echter een uitzondering. Daar wordt soms alleen over 'Jezus' gesproken. De reden hiervoor dat de Mens Jezus, die op aarde is verworpen en gekruisigd, dezelfde is die als de Opgestane is gaan zitten in de troon van Zijn Vader in de hemel. Hij is daar met eer en heerlijkheid gekroond (Openb. 3:21). Maar als wij ons richten tot de Heere Jezus in het gebed en Hem aanspreken, gebruiken we uit eerbied niet alleen Zijn Naam Jezus, maar voegen daaraan ook een van de bovengenoemde titels toe.

De meest intieme Naam waarmee gelovigen God nu aanspreken is: 'Onze Vader'. Dit kun je uiteraard alleen doen wanneer je Zijn kind bent. Dan mogen wij zoals Johannes tegen elkaar zeggen: *'(...) wat wij gehoord hebben, verkondigen wij u, opdat ook u gemeenschap met ons hebt; en onze gemeenschap nu is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus'* (Joh. 1:12; 1 Joh. 1:3). Want *'zovelen als er door de Geest van God geleid worden, die zijn kinderen van God. Want u hebt niet de geest van slavernij ontvangen, die opnieuw tot angst leidt, maar u hebt de Geest van aanneming tot kinderen ontvangen, door Wie wij roepen: Abba, Vader! De Geest Zelf getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn'* (Rom. 8:14, 16; Gal. 4:6).

Als wij met God spreken, dienen wij dit met gepaste eerbied te doen. Zo sprak de Heere Jezus ook Zijn Vader aan met de woorden 'Heilige Vader' (Joh. 17:11). Hoewel God ons oproept *vrijmoedig* tot Hem te naderen, wil dit niet zeggen dat wij op een *vrijpostige* manier tot Hem mogen naderen en mogen spreken (Ps. 25:14). Zoals een kind vertrouwelijk, maar ook met eerbied en ontzag met zijn ouders spreekt, is het ons voorrecht als een kind met God de Vader te spreken.

Van volwassen gelovigen mag men verwachten dat zij God op de juiste manier aanspreken. Pasbekeerden drukken zich soms niet correct uit. Je hoort hen bijvoorbeeld zeggen: Heere Jezus, ik dank U dat ik Uw kind mag zijn. Nu, het is duidelijk, de Heere Jezus heeft geen kinderen. God de Vader heeft kinderen. Wanneer een kind leert praten en het mama zegt tegen papa, vindt iedereen het fijn dat het kind dit woord kan zeggen. Maar als iemand nog mama tegen

zijn vader zegt, wanneer hij vijftien jaar oud is, is er duidelijk iets mis met de ontwikkeling van het kind. Zo dient er ook in de relatie met God geestelijke groei van de gelovige te zijn.

Er zijn gelovigen die bijna elke zin van een gebed beginnen met 'Heere' en/of de zin beëindigen met 'Heere'. Veelal is dit een gewoonte die door een gebrek aan woorden is ontstaan. Hoewel het eerbiedig wordt bedoeld, is het een teken van zwakte wanneer iemand Gods Naam te overvloedig gebruikt. Anderen kunnen zo iemand in liefde hierop wijzen. In de tien geboden heeft God gezegd: *'U zult de Naam van de HEERE, uw God, niet ijdel gebruiken, want de HEERE zal niet voor onschuldig houden wie Zijn Naam ijdel gebruikt'* (Ex. 20:7). Wanneer mensen tot God komen, dienen zij Zijn Naam niet ijdel, d.w.z. niet onnodig of als een stopwoord te gebruiken.

Hoewel de Heilige Geest ook God is, lezen we niet in de Bijbel dat tot de Heilige Geest wordt gebeden, dat de Heilige Geest wordt gedankt of dat geleerd wordt dit te doen. God, de Heilige Geest, richt Zich altijd op de verheerlijking van de Heere Jezus (Joh. 16:14). Wil je de Heilige Geest eren? Eer dan de Vader en de Zoon.

Vragen voor wie meeleest:

1. Waarom is eerbied gepast als we tot God spreken?
2. Zijn er voorbeelden in de Bijbel dat Christus in het gebed wordt aangesproken met de naam Jezus, zonder de titel Heere?
3. Wat is de meest intieme Naam waarmee we God kunnen aanspreken?
4. Hoe kun je de Heilige Geest eren in je gebed?

2.2. De grondslag waarop wij tot God kunnen naderen

‘(...) allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God, en worden om niet gerechtvaardigd door Zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus. Hem heeft God openlijk aangewezen als middel tot verzoening, door het geloof in Zijn bloed’.

Romeinen 3:23-25

We hebben gezien dat het aanspreken van God met Zijn Naam te maken heeft, met de relatie waarin wij tot Hem staan. Wij moeten echter niet alleen beseffen dat wij op heilige grond staan wanneer wij tot God naderen, maar ook dat Hij volkomen *heilig* is. Jesaja besepte dit toen hij de serafs hoorde roepen: ‘Heilig, heilig, heilig, is de HEERE van de legermachten’. En hij realiseerde zich in Gods licht: ik ben een man van onreine lippen.

Zoals toen door een aanraking met een gloeiende kool van het altaar zijn zonde werd verzoend, zo kan God nu onze zonden verzoenen doordat Christus Zichzelf heilig en onberispelijk aan God heeft geofferd op het kruis van Golgotha (Jes. 6:1-6; 1 Petr. 1:16, 18-19; Hebr. 9:14). Johannes zag in een visioen de Heere Jezus in heerlijkheid en majesteit en viel als dood neer aan Zijn voeten. Evenals Johannes hebben ook wij een aanraking – *een levendmaking* – van de Heere Jezus nodig, Die tegen ons zegt: ‘Wees niet bevreesd (...), Ik ben dood geweest en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheid’ (Openb. 1:5, 17-18).

Als mensen tot God naderen, kunnen zij niet met dingen van zichzelf komen om God te behagen. En met dingen die door eigen inspanning zijn verworven, zoals Kaïn dat deed, de eerste offeraar. Al onze rechtvaardige daden zijn immers als een bezoedeld kledingstuk (vgl. Jes. 64:6). Zijn broer Abel had wel begrepen op welke grondslag hij tot God kon naderen. Van Abel lezen we dan ook dat God hem en zijn offer aannam. Kaïn bracht God de vruchten van de opbrengst van de aarde, de aardbodem die was vervloekt vanwege het feit dat Adam en Eva van de verboden vrucht hadden gegeten. Abel bracht echter een offer van de eerstgeborenen dieren van het kleinvee en van hun vet, een offer waarbij bloed moest vloeien.

God ziet de mens om zo te zeggen vereenzelvigd met het offer dat hij brengt. De mens kan alleen tot God naderen dankzij het bloed van het offer (Gen. 4:4-5). Dit is een belangrijke les uit dit verhaal van de eerste nakomelingen van Adam en Eva. Het offer dat zij aan God brachten, had voor henzelf verstrekkende gevolgen. Dit principe is niet veranderd.

Als een Israëliet had gezondigd, moest hij zijn zonde belijden en die nalaten, het met zijn naaste in orde te maken en vervolgens naar de tent van ontmoeting gaan – later naar de tempel – met een offerdier. Bij het altaar moest degene die had gezondigd zijn handen op de kop van het dier leggen. Hiermee droeg hij symbolisch zijn zonden over op het offerdier. En vervolgens moest hij het onschuldige dier doden, het slachten. Daarna werd het offerdier buiten de legerplaats verbrand. De eerste les voor ons is dat wij symbolisch onze zonden overdragen op het ware Offerlam, de Heere Jezus. De tweede les is: wanneer wij hebben gezondigd, moeten wij beseffen dat wij alleen tot God kunnen naderen om vergeving te ontvangen doordat er een plaatsvervangend offer voor ons is gebracht. De offers in het Oude Testament wezen heen naar de Heere Jezus, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt (Lev. 2; Joh. 1:29, 36; Hebr. 13:11-12; 10:1; 1 Petr. 1:19-20).

Mensen dienen zich bewust te zijn van het ernstige feit, dat zij vanwege elke zonde die bedreven is de eeuwige dood verdienen, d.i. het voor eeuwig gescheiden zijn van God. Wanneer wij echter in het geloof tot God komen op grond van het offer van de Heere Jezus, dan worden wij niet geoordeeld en ontvangen wij als een vrije genadegave het eeuwige leven (Joh. 3:18; Rom. 3:21-26; 6:23).

Door de dood van de Heere Jezus, die Zichzelf onberispelijk aan God heeft geofferd, is de weg naar God geopend. Nu kunnen mensen rechtstreeks tot God naderen, zonder een offerdier, om hun zonden bij Hem te brengen of Hem te danken voor de vergeving van hun zonden. Het offer van de Heere Jezus is de nieuwe grondslag, de nieuwe en levende weg, die God heeft geopend door Zijn vlees. Ook is er geen bemiddeling van een mens – een aardse priester – meer nodig om God offeranden te brengen (Hebr. 9 tot 10:21).

‘De zaligheid is in geen ander, want er is onder de hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven waardoor wij zalig moeten worden’ (Hand. 4:12).

‘Door Hem (de Heere Jezus) hebben wij beiden (Joden en heidenen) door één Geest toegang tot de Vader’ (Ef. 2:18).

In Hem hebben wij de vrijmoedigheid en vertrouwen, door het geloof in Hem (Ef. 3:12).

Nu wij dan een grote Hogepriester hebben, die de hemelen is doorgedaan, namelijk Jezus, de Zoon van God, laten wij aan de belijdenis vasthouden’ (...).

‘Laten wij dan met vrijmoedigheid naderen tot de troon van de genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en geholpen worden op het juiste tijdstip’ (Hebr. 4:14, 16).

We kunnen mensen onderscheiden in personen die (a) niet opnieuw geboren zijn, en (b) opnieuw geboren mensen. De eerste groep zijn allen die onbekeerd zijn. Zij worden door God uitgenodigd met al hun zonden de toevlucht te nemen tot Hem om genade te ontvangen. *‘Neig uw oor en kom tot Mij, luister, en uw ziel zal leven. (...) Zoek de HEERE terwijl Hij te vinden is, roep Hem aan terwijl Hij nabij is. Laat de goddeloze zijn weg verlaten, de man van ongerechtigheid zijn gedachten. Laat hij zich bekeren tot de HEERE, dan zal Hij Zich over hem ontfermen’ (Jes. 55:3, 6-7).*

De tweede groep bestaat uit:

1. Gelovigen die *niet naar het vlees leven, maar naar de Geest*, die dus leven volgens de nieuwe natuur.
2. Gelovigen die wel *naar het vlees leven*, dus hun oude slechte natuur volgen (Rom. 8:1-17).

Gelovigen die naar de Geest leven, kunnen vrij tot God naderen. Er staan geen zonden tussen hen en God. En daardoor kunnen zij vrijmoedig God de Vader, en de Heere Jezus, danken en eren. Zij mogen Hem ook hun zorgen bekend maken of om Zijn hulp en leiding in hun leven vragen.

Een gelovige die *naar het vlees* leeft, leeft door zijn zondige levenswandel evenals de ongelovige in zonde. Hij moet zich opnieuw realiseren dat zijn oude mens met Christus gekruisigd is. Mogelijk naderen zulke personen vrijpostig tot God, maar zij kunnen dit niet vrijmoedig doen. De genezen blinde en de Joodse leiders wisten dat God *niet* naar zondaars luistert, maar dat als iemand

godvrezend is en Zijn wil doet, God naar hem hoort (Joh. 9:31). *In het vlees zijn*, is echter een aanduiding voor iemand die nog onbekeerd is.

Voor hen die belijden tot Gods volk te behoren en die tot God komen, geldt de oproep: *'Laten wij tot Hem naderen met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof, nu ons hart gereinigd is van een slecht geweten'* (Hebr. 10:22). God wil dat wij eerlijk zijn, wanneer we tot Hem naderen om te bidden.

Iedereen die opnieuw geboren is, mag weten dat God hem of haar heeft aangenomen en dat hij of zij nu het recht heeft een kind van God genoemd te worden. God zegt dit in de Bijbel (Joh. 1:12; 20:17). Hierdoor kunnen opnieuw geboren christenen weten dat hun zonden zijn vergeven. De Heilige Geest geeft deze innerlijke overtuiging, en daarbij ervaren zij dat God hun Vader is door Zijn leiding in hun leven (Rom. 8:1, 15; Gal. 4:5-7; Ef. 1:5). En wanneer wij denken aan de toekomst kunnen wij getuigen: *'Niets kan ons scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heere'* (Rom. 8:31-39).

Vóór de opstanding van de Heere Jezus uit de doden werd God ook reeds de Vader genoemd, maar dit gaf de collectieve relatie aan tussen God en het volk Israël. God is de Vader van de natie en het volk Israël is Zijn zoon. De individuele gelovige werd geen zoon of kind genoemd in het Oude Testament (Deut. 32:6; Jes. 64:8; 63:16; Hos. 11:1; Ps. 80:16).

Als de gekomen Koning leerde de Heere Jezus Zijn discipelen het gebed dat wij het *'Onze Vader'* noemen (Matt. 6:9-13; Luk. 11:1-3). Nadat de Heere Jezus ergens gebeden had, stelde één van de discipelen Hem de vraag: *'Heere, leer ons bidden, zoals ook Johannes zijn discipelen geleerd heeft'*. In dit gebed leerde de Heere Zijn discipelen de volgorde van de meest belangrijke gebedsonderwerpen:

- a. Het begint met het eren en heiligen van Gods Naam.
- b. Daarna volgt de bede om de komst van Zijn Koninkrijk. Hij wilde dat zij zouden verlangen naar de dag waarop Hij, de Heere Jezus, Zijn Koninkrijk zou oprichten (Hand. 1:6-7). Helaas heeft Zijn volk Hem als Koning verworpen. Maar eenmaal komt Hij vanuit de hemel terug op aarde om het Koninkrijk te vestigen met macht en majesteit (Luk. 19:11-12; Openb. 19:6, 11-21).

- c. In de tussenliggende periode mogen we bidden dat Gods wil zal gebeuren. De tijd komt nog dat de grote afval zal plaatsvinden.
- d. Wat de levensbehoeften betreft, mogen we bidden en vragen om het voedsel dat voor elke dag nodig is. Er komt een tijd dat hamsteren niet meer mogelijk is. In de periode voordat de Heere Jezus zal terugkomen, regeert op aarde namelijk de antichrist. Men kan dan alleen kopen of verkopen als men het merkteken van het beest draagt. Ook zal er door hongersnood een enorme schaarste aan voedsel zijn (Open. 13:15-17).
- e. En verder is de maatstaf om vergeving van schuld te ontvangen, de bereidheid om anderen zelf ook te vergeven zoals God vergeeft.
- f. Discipelen bidden tevens dat ze de vreselijke tijd die komt, niet mee zullen maken. In de eindtijd zal de satan uit de hemel op de aarde worden geworpen. Hij zal in de Grote Verdrukking, de tijd van verzoeking die dan over de aarde komt, velen in zijn ondergang proberen mee te slepen (Matt. 24:15-31; Mark. 13:14-32; Luk. 21:5-33).
- g. Ten slotte mogen we in het geloof uitspreken dat het Koninkrijk komt, want het is van God alleen. Alle koningen van de aarde zullen straks voor Hem neerknielen (Jes. 52:15; Ps. 72:11). Dan ontvangt de verworpen Koning alle eer en kracht en heerlijkheid.

De Heere Jezus heeft dit gebed in eerste instantie aan Zijn discipelen geleerd. Zijn discipelen toen en daarbij inbegrepen Zijn discipelen in de eindtijd. De discipelen nu, de gelovigen die leven in deze tussentijd – de tijd van Zijn verwerping – kunnen ook veel ervan leren. Dat dit gebed niet als een standaardgebed, een formuliergebed is bedoeld, blijkt uit de verschillende versies in Mattheüs en Lukas. In Mattheüs 6:13b wordt toegevoegd: *‘Want van U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, tot in eeuwigheid. Amen’*.

Het Onze Vader geeft wel een bepaald kader voor ons gebedsleven. De Heere Jezus wilde Zijn discipelen, dus alle gelovigen die Hem zouden volgen en dienen, leren allereerst te denken aan Gods belangen. Aan de eer van Zijn Naam, aan Zijn heiligheid en het gebeuren van Zijn wil. Daarna kunnen we bidden voor onze eigen noden. In de vierde bede gaat het om lichamelijke behoeften (bijv. voedsel), in de vijfde bede om morele behoeften (vergeving), en in de zesde bede om geestelijke behoeften (voortdurende hulp in geestelijke verzoeking,

beproeving). Wij mogen al onze behoeften naar lichaam, ziel en geest aan God bekend maken!

Kort voor Zijn heengaan leerde de Heere Jezus Zijn discipelen nog een andere vorm van bidden. Namelijk het bidden namens Hemzelf op een heel intieme manier! Zie paragraaf 3 en 4. Al eerder zagen wij dat, wanneer wij in het gebed tot God naderen, wij ons ervan bewust moeten zijn in welke relatie wij tot Hem staan. Een onbekeerd iemand kan God niet zijn 'Vader' noemen, die vertrouwelijke relatie is voorbehouden aan Gods kinderen. Dat zal ons allen wel duidelijk zijn.

Als gelovigen toch zondigen, wordt de relatie met God niet verbroken, maar de relatie met God als onze Vader is wel verstoord. De Heere Jezus is immers op het kruis van Golgotha gestorven voor al onze zonden, zowel van voor onze bekering, als van na onze bekering. Op de dag dat wij opnieuw geboren zijn, zijn wij nieuwe mensen geworden, kinderen van God.

Bekering wil zeggen: veranderen van denkrichting, je met berouw over je zonden tot God wenden en de zonden nalaten (Ps. 32; Ps. 51; Spr. 28:13; Luk. 15:11-20; 1 Joh. 1:9). Voor wie schuilt achter het bloed van het Lam, is het werk van de verzoening eens voor altijd volbracht. De zonden die ons scheidten van God zijn weggedaan (Jes. 59:2). *'Zo ver het oosten is van het westen, zo ver heeft Hij onze overtredingen van ons gedaan'* (Ps. 103:12). *'Want U hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen'* (Jes. 38:17). *'Ik delg Uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk'* (Jes. 44:22). *'Ja, U zult al hun zonden werpen in de diepten van de zee'* (Micha 7:19). *'Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en aan hun zonden niet meer denken'* (Jer. 31:34).

Als de Goede Herder heeft de Heere Jezus gezegd van de Zijnen: *'Niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, die hen aan Mij gegeven heeft, is meer dan allen, en niemand kan hen uit de hand van Mijn Vader rukken'* (Joh. 10:28-29). Als een gelovige zondigt en daardoor de relatie met de Vader verstoord raakt, treedt door Gods genade de Heere Jezus Zelf voor ons op als de Trooster, Voorspraak of Pleitbezorger (Gr. *parakletos*) in de hemel. De Voorspraak is iemand die de zaak van een ander op zich neemt en hem te hulp komt. Op aarde bewerkt de Heilige Geest, eveneens als onze Voorspraak, berouw in het hart van de gelovige die gezondigd heeft. Door het werk van de Heilige Geest in het hart van een afgedwaald kind van God is er inkeer en

belijdenis van zonde, zodat de gemeenschap met de Vader wordt hersteld (Joh. 14:15-26; 16:5-15; 1 Joh. 2:1).

De Heere Jezus *'kan volkomen zalig maken wie door Hem tot God gaan, omdat Hij altijd leeft om voor hen te pleiten'* (Hebr. 7:25). Naderen tot God is dus te allen tijde mogelijk dankzij de Heere Jezus, want *'er is één God, er is één Middelaar tussen God en mensen, de Mens Christus Jezus'* (1 Tim. 2:5). Genageld aan het kruis stierf de Heere Jezus voor zondaars om hen aan Gods hart te brengen. Nu leeft Hij in de hemel en werkt Hij in de harten van de Zijnen hier op aarde, opdat zij in gemeenschap met God leven.

Vragen voor wie meeleest:

1. Wat kunnen we leren van de gloeiende kool van het altaar waarmee Jesaja's lippen werden aangeraakt?
2. Welke twee belangrijke principes kunnen we leren van de offeraar in het Oude Testament?
3. Door Wie hebben Joden en heidenen nu toegang tot de Vader?
4. In welke twee groepen kunnen we mensen onderscheiden en wat is het verschil hoe zij tot God naderen?
5. Is het 'Onze Vader' door de Heere Jezus bedoeld als een standaardgebed, en wat kunnen we van dit gebed leren?
6. Wat betekent het voor jou dat de Heere Jezus je Voorspraak is?

2.3. Bidden in de Naam van Jezus

‘Wat u ook zult vragen in Mijn Naam, dat zal Ik doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt zal worden. Als u iets zult vragen in Mijn Naam, Ik zal het doen.’

Johannes 14:13-14

We hebben nagedacht over de Naam waarmee we God mogen aanspreken, en over het feit dat we dit doen in het besef dat Hij heilig is. Nu willen we nadenken over de uitdrukking: ‘bidden in Zijn Naam’. We zullen zien dat dit meer betekent dan alleen de Naam van de Heere Jezus gebruiken in het gebed. De Heere Jezus leerde dit aan Zijn discipelen in de bovenzaal, in Zijn laatste toespraak (Joh. 13-17). Hij gaf hun het nodige onderwijs over wat wij de Vader mogen vragen, en over de manier waarop wij de Vader bidden in de tijd dat Hij Zelf niet meer op aarde zou zijn.

Over het bidden in Zijn Naam sprak Hij niet met ongelovigen uit het volk of met godsdienstige mensen, zoals de farizeeën. Enkele jaren hiervoor, aan het begin van Zijn openbare optreden, hadden de discipelen aan de Heere Jezus gevraagd of Hij hen wilde leren bidden (Matt. 6:5-15; Luk. 11:1). Nu leerde Hij hen bidden in Zijn Naam: een nieuwe manier van bidden.

Om te kunnen bidden in Zijn Naam is het nodig dat de bidder weet dat God hem aanziet in Christus, in het besef dat men alleen tot God kan naderen door Jezus Christus. Hij of zij moet dus opnieuw geboren zijn en leven vanuit een voortdurende relatie met Hem, dus ‘in Hem’ is. De uitdrukking ‘in Zijn Naam’ duidt in het Nieuwe Testament op de vertegenwoordiging van degene namens wie men spreekt. Wanneer iemand bidt in de Naam van de Heere Jezus, brengt hij de wil van de Heere Jezus tot uitdrukking om namens Hem te spreken, te bidden.

Het uitspreken van een gebed ‘in de Naam van Jezus’, zonder te beseffen dat men één is met Hem en zonder het verlangen Zijn eer te zoeken, heeft geen waarde. Als men de Heere Jezus kent als Redder en het besef in het hart leeft om Zijn wil te doen, dan kan men bidden in Zijn Naam. Wat we vragen, moet echter wel in overeenstemming zijn met Zijn wil. Dit behandelen we in de volgende paragraaf.

Aan het einde van Zijn onderwijs in de bovenzaal sprak de Heere Jezus met Zijn discipelen over Zijn naderend afscheid. Toen Hij bij hen was, konden zij Hem rechtstreeks vragen stellen; en Hij bad ook voor hen tot de Vader. Maar nadat Hij was teruggekeerd naar de hemel, naar de Vader, was dit niet meer mogelijk. De gedachte alleen achter te blijven en Hem niets meer te kunnen vragen, maakte de discipelen bedroefd. Die droefheid zou slechts tijdelijk zijn, vertelde Hij. Want er zou grote blijdschap in hun hart komen, beloofde Hij: *'Ik zal u de Trooster zenden van de Vader, de Geest van de waarheid'* (Joh. 14:16-17). *'Op die dag zult u Mij niets vragen. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Alles wat u de Vader zult bidden in Mijn Naam, zal Hij u geven. Tot nu toe hebt u niets gebeden in Mijn Naam; bid en u zult ontvangen, opdat uw blijdschap volkomen zal worden (...). Op die dag zult u in Mijn Naam bidden, en Ik zeg u niet dat Ik de Vader voor U zal vragen, want de Vader Zelf heeft u lief, omdat u Mij hebt liefgehad en geloofd dat Ik van de Vader ben uitgegaan'* (Joh. 16:23-27).

Korte tijd na Zijn sterven en opstanding uit de dood is de Heere Jezus teruggekeerd naar de hemel. Op de Pinksterdag werd de Heilige Geest in hen uitgestort en kwam er grote blijdschap in hun hart. Vanaf dat moment konden gelovigen in de Naam van Jezus, dus namens Hem, tot de Vader bidden. Door de inwoning van de Heilige Geest kunnen gelovigen *'bidden in de Heilige Geest'* (Judas vers 20). Vervuld met Gods Geest bidden wij naar Gods wil.

Soms weten wij in moeilijke omstandigheden niet hoe of wat wij moeten bidden. Dan gebeurt er iets bijzonders in ons en voor ons: *'En evenzo komt ook de Geest onze zwakheden te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen zoals het behoort. De Geest Zelf echter pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En Hij die de harten doorzoekt, weet wat het denken van de Geest is, omdat Hij naar de wil van God voor de heiligen pleit'* (Rom. 8:26-27).

In het boek Handelingen zien we de discipelen getuigen van de Naam van Jezus, hun Heiland. We zien de volgende aspecten hiervan:

- In Zijn Naam zijn ze uitgegaan in de wereld. God heeft grote dingen door hen gedaan en hiertoe de kracht gegeven. We horen hen prediken dat God vergeving van zonden schenkt omwille van Zijn Naam (Hand. 4:17-18; 1 Joh. 2:12).
- Want ieder die de Naam van de Heere zal aanroepen, zal behouden worden (Hand. 2:21; 4:12; 10:43).

- In Zijn Naam werden de bekeerlingen gedoopt (Matt. 28:19; Hand. 10:48).
- In Zijn Naam hebben de discipelen gebeden, en zieken werden genezen en doden werden opgewekt (Hand. 3:6, 16; 4:10, 24-31; Jak. 5:13-20).
- In Zijn Naam werden demonen uitgeworpen (Mark. 16:17-18).

Ter wille van Zijn Naam zijn in het verleden vele getuigen uitgegaan in de wereld, en er gaan nog steeds velen uit om de Naam van Jezus bekend te maken (3 Joh.:5-8).

Ook in het Oude Testament spraken de profeten namens God, en zij deden wonderen zoals bijvoorbeeld Mozes, Elia en Elisa. Zij profeteerden ook wat er in de toekomstige dagen zou gebeuren, zowel oordeel als zegen. Dat een profeet in de Naam van God, dus namens Hem had gesproken, werd steeds bewezen door het feit dat gebeurde wat was geprofeteerd.

Maar 'nadat God voorheen en vele malen en op vele wijze tot de vaderen gesproken had door de profeten, heeft Hij in deze laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon' (Hebr. 1:1). De Heere Jezus was 'de Profeet' van Wie Mozes had gesproken: 'Ik zal een Profeet doen opstaan uit het midden van hun broeders, zoals u, Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en alles wat Ik Hem gebied zal Hij tot u spreken. En met de man die niet naar Mijn woorden luistert, die Hij in Mijn Naam spreekt, zal het zo zijn: Ik zal rekenschap van hem eisen. Maar de profeet die overmoedig handelt door een woord in Mijn Naam te spreken dat Ik hem niet geboden heb te spreken, of die in de naam van andere goden spreekt, die profeet zal sterven. Wanneer u dan in uw hart zegt: Hoe zullen wij het woord herkennen dat de HEERE niet gesproken heeft? Wanneer die profeet in de Naam van de HEERE spreekt, en het gebeurt niet en het komt niet uit, dan is het een woord dat de HEERE niet gesproken heeft. In overmoed heeft die profeet gesproken; wees niet bevreesd voor hem' (Deut. 18:18-22).

Vragen voor wie meeleest:

1. Met wie sprak de Heere Jezus over het bidden in Zijn Naam?
2. Wat is nodig om te kunnen bidden in Zijn Naam?
3. Wat leerde de Heere Jezus Zijn discipelen over het bidden in Zijn Naam?
4. Waardoor kunnen gelovigen bidden in de Heilige Geest?
5. Kun jij voorbeelden noemen dat je bad in Zijn Naam?

2.4. Bidden om Jezus' wil

'Vader, als U wilt, neem deze drinkbeker van Mij weg; maar laat niet Mijn wil, maar de Uwe geschieden'.

'(...) maar word innerlijk veranderd door de vernieuwing van uw gezindheid om te kunnen onderscheiden wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is'.

'(...) dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht'.

'Als iemand de wil heeft om Zijn wil te doen, zal hij van dit onderricht weten of het uit God is'.

Lukas 22:42; Romeinen 12:2; Kolossenzen 1:9; Johannes 7:17

Eerder hebben we gezien dat we tot God mogen naderen in het gebed, met eerbied en tegelijk met autoriteit. We spreken in de Naam van Jezus en mogen namens Hem de Vader vragen. Nu willen we nadenken over de uitdrukking *'om Jezus' wil'*. Wanneer we deze uitdrukking gebruiken, dienen we ons af te vragen: Zou de Heere Jezus dit in zo'n situatie ook aan Zijn Vader gevraagd hebben? Wij moeten ons dus steeds afvragen: Wat is in deze kwestie naar Jezus' wil?

Saulus van Tarsis was een heel godsdienstige Israëliet. Op de weg naar Damascus had hij een ontmoeting met de Heere Jezus, van Wie hij dacht dat Hij dood was. Toen Hij tot hem ging spreken, werd hij diep geraakt in zijn geweten. Al bevend stelde Saulus twee heel belangrijke vragen, waarvan de eerste als volgt was: *'Wie bent U, Heere?'* Hiermee erkende hij vanaf dat moment de Heere Jezus als de *Kurios*, de hoogste gezagsdrager in zijn leven. Zijn tweede vraag luidde: *'Wat wilt U dat ik doen zal?'* Vanaf dat moment maakte hij zijn eigen wil ondergeschikt aan Gods wil (Hand. 9:5-6). Het leven werd voor hem: *Christus* (Fil. 1:21).

Op het adres waar Saulus gebracht werd in Damascus, bleef hij drie dagen blind, en at en dronk niet. Na die drie dagen kreeg Ananias de opdracht van de Heere om Saulus op te zoeken en hem, nu zijn geestelijke ogen waren

opengegaan, te genezen van zijn fysieke blindheid. En om Zijn woorden, Zijn wil met zijn leven aan hem bekend te maken. Het gebed van Saulus was door de Heere gehoord, want Hij zei tegen Ananias: 'Zie, hij bidt'. Had Saulus nog nooit gebeden? Ongetwijfeld wel! Maar nadat hij de Heere Jezus had ontmoet op de weg naar Damascus ging hij anders bidden.

Om in gemeenschap met God te kunnen leven, moet de relatie met Hem hersteld zijn; dat hebben we al eerder gezien. Daarom dient er in het leven van eenieder eerst een persoonlijke ontmoeting met de Heere plaats te vinden, zoals bij Paulus. Vanuit die herstelde relatie kun je bidden, spreken met God. Het is niet alleen spreken tegen God, maar ook luisteren naar het antwoord dat Hij geeft. Soms krijg je eerst een antwoord over een enkele bijzonderheid, en later – zoals Paulus drie dagen daarna – een volledig antwoord. Of je krijgt onmiddellijk een volledig antwoord, maar het kan ook gebeuren dat je jaren op antwoord moet wachten (Hand. 9:8-19; Num. 9:8-11; Jes. 65:24; Luk. 1:13).

Saulus (dat betekent: *'om wie gebeden, gevraagd is*), werd als Paulus (d.i. *de kleine, geringe*), een volgeling van de Heere Jezus. In zijn prediking riep hij anderen ertoe op – om evenals hijzelf – navolgers te worden van de Heere Jezus (1 Kor. 11:1; 1 Thess.1:6-7). En hij leerde o.a. om *'schijnredenen van wijsheid en eigenwillige godsdienst op te geven'* (Kol. 2:23).

De Heere Jezus kwam als Mens naar de aarde om Gods wil te doen (Hebr. 10:7). Uit liefde voor Zijn Vader en voor de mensen was Hij bereid Zijn leven af te leggen aan het kruis. Hij stierf daar in de plaats van allen die met berouw over hun zonden de toevlucht tot God willen nemen. Hierdoor redt Hij zondige mensen van de eeuwige dood en verlost Hij hen uit de macht van de satan. De Heere Jezus wist niet alleen wat de wil van God was, maar Hij deed ook altijd wat de Vader welbehaaglijk was (Joh. 8:29). Hoewel Hij als de volmaakte Mens ook een wil had, was die altijd in overeenstemming met de wil van God de Vader. In de hof van Gethsémané bad Hij tot driemaal de woorden: *'Vader, als U wilt, neem deze drinkbeker van Mij weg; maar laat niet Mijn wil, maar de Uwe geschieden'* (Luk. 22:42; Mark. 14:36, 39).

Tweemaal horen wij de Heere Jezus in de Bijbel zeggen: Ik wil! Wanneer Hij echter iets wilde, was dit nooit voor Hemzelf. Altijd had Hij de eer van God en het welzijn van mensen op het oog. Toen een melaatse bij Hem kwam en vroeg: *'Heere, als U wilt, kunt U mij reinigen'*, stak de Heere Zijn hand uit, raakte hem aan en zei: *'Ik wil het, word gereinigd'* (Luk. 5:12-13). In het gebed

tegen de Vader zei Hij: *'Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid zien'* (Joh. 17:24).

De uitdrukking *'in de Naam van Jezus'*, of *'om Jezus' wil'* als een standaardzin vóór het Amen, ter afsluiting van een gebed, komen we in de Bijbel niet tegen. Deze uitdrukking kan – hoe goed ook bedoeld – lichtvaardig worden gebruikt. Als we zeggen: *'om Jezus' wil'*, moeten we dus zeker weten dat het de wil van de Heere Jezus is. Al eerder werd duidelijk dat wanneer gelovigen dichtbij God leven, zij Zijn wil kunnen weten. *'En wat u betreft, de zalving die u van Hem hebt ontvangen, blijft in u, en u hebt het niet nodig dat iemand u onderwijst; maar zoals deze zalving u onderwijst met betrekking tot alle dingen – en die zalving is waar en is geen leugen – en zoals u ze heeft onderwezen, moet u in Hem blijven'* (1 Joh. 2:27). God maakt Zijn wil door Zijn Woord en door de Heilige Geest aan ons bekend.

In de Bijbel wordt enkele malen letterlijk aangehaald wat Gods wil is: *'Want dat is goed en welgevallig in de ogen van God, onze Zaligmaker, Die wil dat alle mensen zalig worden en tot kennis van de waarheid komen'* (1 Tim. 2:4). *'De Heere (...) wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen'* (2 Petr. 3:9).

We hebben ook al gezien dat de Heere Jezus Zijn discipelen leerde bidden: *'Uw wil geschiede, zoals in de hemel zo ook op aarde'* (Matt. 6:10). In de hemel gebeurt altijd alles in overeenstemming met Gods wil. Op aarde onderwerpen velen zich niet aan Zijn wil. Wanneer Gods wil gebeurt, is dit tot eer van God en tot zegen voor mensenkinderen. Iedereen dient steeds naar de wil van God te zoeken. Zoals gezegd heeft God door Zijn Woord duidelijk gemaakt dat Hij niet wil dat iemand verloren gaat. Het is Zijn grote verlangen dat alle mensen tot Hem de toevlucht nemen en de Heere Jezus als de enige Weg tot redding leren kennen. Daarna is ons hele leven, dus ook onze wil, onderworpen aan de wil van God.

Dit is geen krampachtig leven, maar een leven van overgave aan Hem. De weg die wij als gelovigen op onze levensreis tot eer van God kunnen bewandelen, maakt Hij bekend door Zijn Woord en Geest: *'Met uw eigen oren zult u een woord van achter u horen: Dit is de weg, bewandel die. Dit voor het geval u naar rechts of naar links zou gaan'* (Jes. 30:21). Elke dag wil Hij alles geven wat we nodig hebben. God sprak tot Zijn volk: *'Doe uw mond wijd open en Ik zal*

hem vullen'. Wat triest dat Hij moest constateren: 'Maar Mijn volk wilde niet naar Mijn stem luisteren' (Ps. 81:11).

Paulus schreef aan de gelovigen te Filippi: 'Verblijd u altijd in de Heere, ik zeg het opnieuw: Verblijd u. Uw welwillendheid zij alle mensen bekend. De Heere is nabij. Wees in geen ding bezorgd, maar laat uw verlangens in alles, door bidden en smeken met dankzegging bekend worden bij God; en de vrede van God, die alle begrip te boven gaat, zal uw harten en gedachten bewaken in Christus Jezus' (Fil. 4:4-7).

En Johannes schreef in zijn apostolische getuigenis: 'Geliefden! Als ons hart ons niet veroordeelt, hebben wij vrijmoedigheid om tot God te gaan; en wat wij ook maar bidden, ontvangen wij van Hem, omdat wij Zijn geboden in acht nemen en doen wat Hem welgevallig is. En dit is de vrijmoedigheid die wij hebben in het toegaan tot God, dat Hij ons verhoort, telkens als wij iets bidden naar Zijn wil. En als wij weten dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, dan weten wij dat wij het gevraagde, dat wij van Hem hebben gebeden, ontvangen' (1 Joh. 3:21-22; 5:14-15).

Vragen voor wie meeleeft:

1. Waaruit blijkt dat jij jouw wil ondergeschikt stelt aan de wil van God?
2. Wat sprak de Heere Jezus als Zijn wil uit toen Hij op aarde was en wat lezen we concreet in de Bijbel dat de wil van God is?
3. Hoe kun je weten wanneer je iets aan God vraagt of dit naar Zijn wil is?
4. Kun je dit in je gebed altijd proclameren dat wat je aan God vraagt ook de wil van de Heere Jezus is?
5. Hoe kunnen we steeds naar de wil van God zoeken?
6. Heb jij ook ervaren dat God je gebeden verhoorde die naar Zijn wil waren?

2.5. De kracht van het gebed

'Bitter van gemoed bad zij tot de HEERE. En het gebeurde dat zij lang bleef bidden'.

'Voor Mijn liefde klagen zij Mij aan, maar Ik was steeds in gebed'.

'En de rook van het reukwerk steeg met de gebeden uit de hand van de engel op vóór God'.

'Een krachtig gebed van een rechtvaardige brengt veel tot stand'.

1 Samuël 1:10, 12; Psalm 109:4; Openbaring 8:3-4; Jakobus 5:16

Het gebed is een onderdeel van de geestelijke wapenrusting van de christen. Paulus leefde uit de zekerheid dat Gods kracht in hem werkzaam was wanneer hij beseftte dat hijzelf zwak was. Het gebed was een krachtig wapen in zijn strijd vóór God tot het afbreken van geestelijke bolwerken tegen de kennis van God (Ef. 6:18; 2 Kor. 10:3-4; 12:9-10). Nacht en dag bad hij vurig, zeer overvloedig om bij anderen te voltoeien wat aan hun geloof ontbrak (1 Thess. 3:10).

De voorbede van Daniël is ook een geweldig voorbeeld. Hij was ook een man van gebed. Toen hem verboden werd te bidden deed hij dit toch, hoewel er de dreiging van de doodstraf was. In zijn huis bad hij zelfs openlijk, want hij had op de bovenverdieping open vensters in de richting van Jeruzalem: *'Op drie tijdstippen per dag ging hij op zijn knieën, bad hij en dankte hij voor het aangezicht van zijn God, precies zoals hij het voordien had gedaan'* (Dan. 6:11).

Daniël zag de nood van zijn volk. We horen hem smeken tot God, en belijdenis doen van de zonden van het volk en van het voorgeslacht. Hij kende de geschiedenis van zijn volk en de beloften van God die waren uitgesproken door de profeet Jeremia. Het volk was vanwege zijn zonden naar Babel weggevoerd. Zeventig jaar zou er verstrijken na de verwoesting van Jeruzalem, vóór er een einde kwam aan de ballingschap. Daniël merkte in de boeken het aantal jaren

op waarover de profeet Jeremia had gesproken door het woord van de Heere (Jer. 25:11-12; 29:10).

Vervolgens bad hij de woorden: *‘Nu dan, onze God, luister naar het gebed van uw dienaar en naar zijn smeekbeden. Doe, omwille van de Heere, Uw aangezicht lichten over Uw heiligdom, dat verwoest is. Neig Uw oor, mijn God, en hoor! Open uw ogen om onze verwoesting en de stad te zien waarover Uw Naam is uitgeroepen, want wij werpen onze smeekbeden niet voor U neer op grond van onze gerechtigheden, maar op grond van Uw grote barmhartigheid, Heere, luister. Heere vergeef. Heere, sla er acht op en doe het, wacht niet langer – omwille van Uzelf, mijn God. Over Uw stad en over Uw volk is immers Uw Naam uitgeroepen’* (Dan. 9:2, 17-19).

Daniël was een zeer gewenst man. Hoewel hij Gods gedachten kende, nam hij geen afwachtende houding aan ten aanzien van de dingen die zouden komen. Hij smeekte zijn God en ontving verhooring op zijn gebed. God wil zo graag dat iedere gelovige in die geest tot Hem nadert. Zo zien we ook het krachtige gebed van de profeet Elia dat het niet zou regenen; en hij bad opnieuw dat de hemel regen zou geven. Hij bad zevenmaal, maar zag intussen vol verwachting uit naar de verhooring (1 Kon. 18:41-45; Jak. 5:16-18).

Als God iets belooft, wachten wij niet lijdelijk af, maar bidden om de vervulling ervan. En Hij geeft het! Zo is het ook na de komst van de Heilige Geest, de Trooster. Christus beloofde terug te komen en wij, de Geest en de bruid, zeggen nu: ‘Ja, kom, Heere Jezus!’

We zagen al eerder dat de uitdrukking *‘in de Naam van Jezus’*, of de term *‘om Jezus’ wil’* als een slotzin vaak wordt gebruikt vóór het Amen, ter afsluiting van een gebed. Hoewel men dan een krachtige uitdrukking gebruikt, wil dit niet zeggen dat het ook een krachtig gebed is. God kent de motieven van iedereen die in gebed tot Hem spreekt en Hij luistert aandachtig. Want: *‘Zou Hij die het oor plant, niet horen? Zou Hij die het oog vormt, niet zien?’* (Ps. 94:9). God heeft de mens een mond gegeven om te spreken en oren om te horen (vgl. Ex. 4:10-13). De innerlijke toestand van het hart waarmee we tot God naderen, is echter heel belangrijk. Jakobus schrijft: *‘U krijgt niet, omdat u niet bidt. U bidt wel, maar ontvangt niet, omdat u verkeerd bidt, met het doel het in uw hartstochten door te brengen’* (Jak. 4:3-4).

In de Bijbel lezen we over deze uitingen van het hart in diverse vormen, namelijk:

- Smeken: dit gebeurt vanuit de nood van de ziel.
- Voorbede doen: dus voor anderen bidden, al dan niet in het besef van de (grote) nood waarin degene verkeert voor wie men bidt.
- Dankzegging: danken voor wat men van Hem heeft ontvangen.
- Lofprijzing: God groot maken en Hem eren, lovende woorden over Hem en tot Hem spreken.
- Aanbidden: dat is de hoogste vorm van bidden. Het bewonderen van God vanwege Wie Hij is en hoe Hij Zich openbaart. De Vader zoekt zulke aanbidders (Joh. 4:22-25).

We lezen in de Bijbel ook van bidden in verschillende houdingen, zoals met de ogen omhoog gericht, in een staande houding, of knielend, of met het gezicht op de grond. En op verschillende tijdstippen, in en voor de nacht, op bed of in een speciaal vertrek (zie bijv. Dan. 6:11; 1 Kon. 8:40, 48; Ps. 32:2; 35:28; 55:18; 119:55, 62, 148, 164).

Evenals het leven van David, werd het leven van de Heere Jezus op aarde voortdurend gekenmerkt door gebed: *'(...) Ik was steeds in gebed'* (Ps. 109:4). In het evangelie volgens Lukas toont de Heere Jezus als Mens Zijn afhankelijkheid van de Vader wel veertien maal in het gebed. We zien dat bij de Jordaan (3:21); in de woestijn (5:16); op de berg (6:12-13); voor de wonderbare spijziging (9:16); bij de eerste aankondiging van het lijden (9:18); op de berg van de verheerlijking (9:28-29); bij een dankgebed (10:21); toen Hij anderen leerde bidden (11:1); na het Avondmaal (22:17); voor Petrus (22:31-32); in Gethsémané (22:41); aan het kruis (23:34, 46); en met de Emmaüsgangers (24:30).

Nadat de Heere Jezus was teruggekeerd naar de hemel, is de Heilige Geest op aarde uitgestort en komen wonen in de gelovigen. Een kenmerk van de eerste christenen was dat *'zij volhardden in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in het breken van het brood en in de gebeden'* (Hand. 2:42). In navolging van de Heere Jezus zien wij dat het gebed bij de christenen een heel belangrijke plaats innam.

In het boek Handelingen wordt het bidden wel achtentwintig maal vermeld: na de hemelvaart (1:14); voor een opvolger van Judas (1:24); als belangrijk onderdeel van hun geloofspraktijk (2:42); het uur van het gebed (3:1); na de gevangenneming van Petrus en Johannes (4:24); bidden om vrijmoedigheid (4:31); de apostelen volhardden in hun bediening en in het gebed (6:4); gebed voor de dienst van de diakenen (6:6); het gebed van Stefanus voordat hij stierf (7:60); van Petrus voor de Samaritanen (8:15); van Saulus op weg naar Damascus (9:5); en in Damascus (9:11); van Cornelius (10:2, 30); van Petrus voor Dorkas (9:40); van Petrus op het middaguur, op het dak (10:9); door de gemeente voor Petrus (12:5, 12); bij de uitzending van Barnabas en Paulus (13:3); gebed van Paulus en Barnabas bij de aanstelling van oudsten (14:23); vraag van een Macedonische man (16:9); Lydia en de vrouwen (16:13); Paulus en Silas op weg naar de gebedsplaats (16:16); Paulus en Silas in de gevangenis (16:25); Paulus bij het afscheid van de oudsten te Efeze (20:36); Paulus in de tempel (22:17); Paulus dankte voor het brood tijdens de schipbreuk (27:35); hij bad voor Publius (28:8).

In de Bijbel zien we dat gelovigen persoonlijk tot God naderen in het gebed. Maar ook wel samenkomen met een deel van het volk, of met een grote of kleine groep mensen om te bidden voor een bepaalde nood of om voorbede te doen voor anderen (Neh. 9:3; Hand. 1:12-14; 12:5; 20:36).

Toen de Heere Jezus op aarde was, deed Hij een bijzondere belofte met betrekking tot het gemeenschappelijke gebed in de tijd dat Hij niet meer bij hen zou zijn: *'Verder zeg Ik u dat, als twee van u op de aarde iets, wat dan ook, eenstemmig verlangen, het hun ten deel zal vallen van Mijn Vader, Die in de hemelen is. Want waar twee of drie in Mijn Naam vergaderd zijn, daar ben Ik in hun midden'* (Matt. 18:19-20). In Zijn Naam vergaderd zijn wil zeggen: met andere gelovigen samenkomen, ook al is het maar een klein getuigenis, en naar Hem toegaan in de geest. Daar wil Hij dan het Middelpunt zijn en belooft Hij door de Heilige Geest aanwezig te zijn.

In de Bijbel worden mensen onderscheiden in personen die Gods hulp niet nodig hebben, en zij die Gods hulp wel nodig hebben. Er zijn er die *'spreken uit de hoogte. Zij zetten hun mond op tegen de hemel, hun tong wandelt honend rond op de aarde'* (Ps. 73:8,-9). Gelovigen zeggen echter: *'Mijn hulp is van de Heer, Die hemel en aarde gemaakt heeft'*. Zij weten dat de Heere uw (mijn) ingang en uw (mijn) uitgang zal bewaren, van nu aan tot in eeuwigheid (Ps. 121:1-2, 8).

Judas zegt: *'(...) er zijn natuurlijke mensen die de Geest niet hebben. Maar u, geliefden, bouw uzelf op in uw allerheiligst geloof en bid in de Heilige Geest, bewaar uzelf in de liefde van God en verwacht de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus tot het eeuwige leven'* (Jud.: 19b-21).

'Zonder geloof is het echter onmogelijk God te behagen. Want wie tot God komt, moet geloven dat Hij is, en dat Hij beloont wie Hem zoeken' (Hebr. 11:6).

Belangrijk is dus dat we in geloof bidden. De vader van de maanzieke jongen bad: *'Als U iets kunt, wees met ontferming over ons bewogen en help ons!'* Waarop de Heere Jezus hem terechtwees en zei: *'Als u kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft'*. Waarna de vader onder tranen riep: *'Ik geloof, Heere! Kom mijn ongeloof te hulp'* (Mark. 9:22-24). Een melaatse man echter die de Heere Jezus zag, had geloof en smeekte: *'Heere, als U wilt, kunt U mij reinigen'* (Luk. 5:12-14).

Zo moeten wij niet twijfelen aan Gods almacht, maar, zoals een broeder eens opmerkte, steeds bedenken: *'God kan alles wat Hij wil. Hij wil echter niet alles wat Hij kan!'* Wanneer God schijnbaar goede dingen niet schenkt als verhooring van het gebed, heeft Hij daarmee een doel, een hogere weg. Evenals Job kunnen wij God niet *begrijpen*, maar wel *geloven* (Job 37:5). Wanneer we in gemeenschap met God leven en tot Hem bidden, krijgen wij antwoord. Toen Paulus bad om genezing, werd dit gebed niet verhoord. Wel kreeg hij het antwoord: *'Mijn genade is u genoeg'*. En die genade had hij nodig (2 Kor. 12:8-9).

Als wij geen antwoord krijgen, moeten wij ons afvragen of er misschien zonde in de weg staat. Immers: *'Wij weten toch dat God niet naar zondaars luistert, maar als iemand godvrezend is en Zijn wil doet, naar hem hoort Hij'* (Joh. 9:31).

Een bekend gezegde luidt: Bidden is de ademtocht van de ziel. E.M. Bounds verwoordt het belang van het gebed als volgt:

veel gebed – *veel* kracht¹

weinig gebed – *weinig* kracht

geen gebed – *geen* kracht

1 Edward McKendree Bounds (1835 – 1913) 'Much prayer, much power. Little prayer, little power. No prayer, no power'.

In de nabije toekomst zal God *'de Geest van de genade en de gebeden uitstorten over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem'* (Zach. 12:10). Moge de Heere geven dat Hij die Geest van genade en van gebed nu al uitstort op ons, die nog leven in de genadetijd.

Ik eindig dit schrijven met de woorden van David: *'HEERE, ik roep U aan, kom spoedig tot mij, neem mijn stem ter ore, wanneer ik tot U roep. Laat mijn gebed als reukwerk voor Uw aangezicht staan'* (Ps. 141:1-2). Met de wens dat wij, en velen met ons, elke dag vertrouwelijke omgang zullen hebben met Hem. En met een gebed in ons hart, om evenals David te zeggen: *'HEERE, 's morgens hoort U mijn stem; 's morgens leg ik mijn gebed voor U neer en zie ik naar U uit'* (Ps. 5:4).

En vervolgens met een lied vanuit het hart, dat we zingen met de mond:

*Leer ons geloven en staan in Uw kracht, maak ons een
gemeente die bidt en die wacht.*

Vragen voor wie meeleeft:

1. Waarom is het gebed een krachtig wapen in onze geestelijke strijd?
2. Wat kunnen we leren van het bidden van Daniël?
3. Wat zou Jakobus bedoelen met verkeerd bidden?
4. Noem verschillende vormen van gebed?
5. Wat kun je met je lichaamshouding laten zien als je bidt?
6. Wat kunnen we leren van het bidden van de Heere Jezus?
7. Wat is de bijzondere belofte van de Heere Jezus wanneer twee of drie bijeen zijn, en van het gemeenschappelijk gebed.

3. Hoe bereik ik het hart van de ander?

‘Hij zal het hart van de vaders terugbrengen tot de kinderen en het hart van de kinderen tot hun vaders’.

Maleachi 3:6

Beste jonge bidder,

Je vraag is mij uit het hart gegrepen: ‘Hoe bereik ik mijn ongelovige ouders en familieleden en hoe ga ik met hen om’. Veel van jouw ervaringen herken ik als onze eigen ervaringen, nadat mijn vrouw en ik tot bekering en geloof waren gekomen. Door middel van deze brief wil ik je bemoedigen met voorbeelden uit de Bijbel en door persoonlijke ervaringen.

3.1. Geloofwaardig getuigen

Je schreef o.a. het volgende: ‘Mijn ouders zijn christelijk, gaan tweemaal per zondag naar de kerk, lezen aan tafel uit de Bijbel etc., maar ze hebben geen vrede met God. Naar hun beleving doen zij er alles aan om bekeerd te worden’. Hoewel je ouders godsdienstig zijn, is het niet zichtbaar in hun leven dat zij de Heere liefhebben en dienen. Wanneer zij over het geloof spreken,

hoor je steeds uitspraken als: 'Een mens kan zich niet bekeren, dit is het werk van God. En als je niet uitverkoren bent, kun je niet bekeerd worden; en als je uitverkoren bent, kom je er wel'. Zij wachten op een bovennatuurlijke ervaring, een bijzondere stem van God. Maar dat Hij al vele malen tot hen heeft gesproken door Zijn Woord, hebben zij niet echt gehoord en geloofd. Ze zijn niet gehoorzaam geweest aan het Woord, waarin Hij zegt: Bekeer u! Ze hebben niet echt oog voor de liefde van God, Die niet wil dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen en tot kennis van de waarheid komen (2 Petr. 3:9; 1 Tim. 2:4).

Mogelijk ligt er een geestelijke bedekking op het hart van je ouders en familieleden, doordat zij zich elke zondag weer plaatsen onder de wet en onder de vloek van de wet (2 Kor. 3:14-18). Daarbij komt dat er in de prediking vaak nadruk op de uitverkiezing wordt gelegd, terwijl de verantwoordelijkheid van de mens nauwelijks wordt genoemd. Hoewel er over de HEERE wordt gesproken, wordt de Naam van de Heere Jezus niet of nauwelijks genoemd. Wekelijks hoort men hoe men in Adam in de zonde is gevallen, maar er wordt niet gezegd hoe iemand persoonlijk uit de macht van de zonde en de satan kan worden verlost; en hoe God zondaars rechtvaardigt door het geloof in Christus, Die stierf aan het kruis en het oordeel over de zonden heeft gedragen van allen die hun zonden belijden, berouw tonen en hun leven aan Hem toevertrouwen (Joh. 3:12-21). Men predikt een halve waarheid, wat bij velen tot innerlijke verharding leidt. Nu jij door genade gelooft dat de Heere je zonden heeft vergeven en hierover met je ouders en familieleden spreekt, vindt je bij hen geen gehoor. Je verwacht dankbaarheid, maar wordt afgewezen; en dit doet pijn!

Helaas is er sinds de tijd dat de Heere Jezus op aarde leefde, niet veel veranderd. Lees maar wat Hij vertelde: *'Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want ik ben gekomen om tweedracht te brengen tussen een man en zijn vader, en tussen een dochter en haar moeder, en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder; en iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn. Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waard; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is mij niet waard. En wie zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, is Mij niet waard. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen; en wie zijn leven verliest omwille van Mij, zal het vinden'* (Matt. 10:34-39).

Nu jij een kind van God bent geworden, is er gebeurd wat de Heere al heeft gezegd. Er is in je familie verdeeldheid gekomen, een kloof die jij niet wilt. Deze

is ontstaan, doordat jij nu aan Zijn kant staat en niet meer aan de kant van hen die in de macht van de tegenstander zijn. Zij zijn (nog) niet veranderd, maar jij bent veranderd doordat Gods Geest nu in je hart woont. Je ervaart hierdoor wat ‘het kruis dragen’, betekent. Het is delen in de afwijzing en de vernedering die Zijn deel was, toen Hij op aarde leefde. Jij mag nu voelen wat Hij voelde en ondervond. Hij was als een eenzame mus op het dak (Ps. 102:7-8). Ook Zijn familieleden geloofden niet in Hem en zij begrepen Hem niet (Joh. 7:6). Hoewel je nu voor je gevoel alleen staat en dingen bent kwijtgeraakt, mogelijk zelfs familiebanden, bedenk dan dat de navolging van de Heere Jezus je dingen kost, maar dat je er ook veel voor terugkrijgt. Namelijk het eeuwige leven, en naar Zijn belofte ook vele broeders en zusters (Luk. 18:28-30).

De vreugde van het nieuwe leven dat jij nu bezit, zou je wel met iedereen willen delen; zeker met je familie. De geloofs zekerheid zou je iedereen willen geven. Het is echter niet zoals met een brief die je in de brievenbus stopt, en daarmee een boodschap afgeeft. Op die manier kun je het *hart* van de ander niet bereiken. Ezechiël had de opdracht van God gekregen om het volk te waarschuwen. Als hij dit niet deed, dan zou Hij het bloed van zijn ziel eisen (Ezech. 33:7-11). Hoewel God ons niet precies dezelfde taak geeft, hebben wij toch ook een grote verantwoordelijkheid naar onszelf toe en tegenover anderen.

Iemand zei eens: ‘De eerste ziel die aan je is toevertrouwd, is je eigen ziel. De tweede ziel die aan je is toevertrouwd – als je getrouwd bent –, is de ziel van je vrouw. Vervolgens de ziel van je kinderen. Als je nog geen gezin hebt, dan volgt op de tweede plaats de ziel van je ouders en eventuele broers en zussen, en van vrienden en collega’s. Als je evenals Paulus, God hebt leren kennen door de Heere Jezus, is er vrees – dat wil zeggen: heilig en diep ontzag – voor de Heere in je hart en wil je de mensen bewegen tot het geloof. Daarbij dringt de liefde tot Christus ons (2 Kor. 5:7, 14, 20). De manier waarop je dit doet, is ook belangrijk. Daarom schreef Salomo: *‘Wie zielen vangt is wijs’* (Spr. 11:30). *‘Wees daarom eerlijk en oprecht als de duiven’* (Matt. 10:16).

3.2. Voorbeelden uit de Bijbel

Hoe het leven van velen radicaal is veranderd door een ontmoeting met de Heere Jezus, vinden we ook in het Nieuwe Testament. Hun opdracht en reactie

daarna was verschillend. Ze gingen er thuis over spreken en hadden een groot verlangen om spontaan dit nieuwe leven met anderen te delen. Hiervan kunnen wij veel leren. Ik verwijs dan ook naar onderstaande voorbeelden uit de Bijbel. Verder wil ik je bemoedigen met persoonlijke gebedsverhoringen en wijzen op de kracht van het gebed.

Nadat de Samaritaanse vrouw tot geloof was gekomen, wist ze niet hoe snel zij dit aan haar plaatsgenoten moest vertellen. Door haar getuigenis werden ook anderen ertoe bewogen Hem te ontmoeten. Nadat die mensen zelf een ontmoeting met de Heere Jezus hadden gehad, geloofden zij niet alleen haar getuigenis, maar ook vanwege wat zij van Hemzelf hadden gehoord. Zij erkenden dat Hij de Heiland van de wereld was (Joh. 4:39-42). Om anderen tot Christus te leiden, is het belangrijk dat je geloofwaardig overkomt – door je getuigenis, je gedrag en door je woorden. Je gedrag bepaalt of je echt geloofwaardig bent; denk aan Lot (Gen. 19:14).

Een ander voorbeeld is de bezetene in Gadara. Na zijn genezing kreeg hij opdracht: *‘Ga naar huis en bericht hun alles wat de Heere bij je gedaan heeft’*. Overal verkondigde hij *alles* wat Jezus voor hem had gedaan. De omgeving verbaasde zich over de grote verandering in zijn leven (Mark. 5:17-20). De ervaring dat je getuigenis zonder meer wordt geloofd, zoals in de geschiedenis van de Samaritaanse vrouw en de man die bezeten was, wil iedere jonge gelovige ook graag meemaken. Wanneer je vertelt dat de Heere Jezus jouw Heiland is, Degene die werkelijk je dorst kan lessen en die je heeft gered uit de macht van de boze, Degene die je vrede met God heeft geschonken. Helaas werkt het niet altijd zo. Je kent het gezegde mogelijk wel: Heidenen bekeren is het werk van christenen, maar christenen bekeren is een heidens werk!

Hoewel de bekering het werk is van de Heilige Geest, gebruikt God toch mensen om het Woord te zaaien. Hij gebruikt hiervoor geen engelen, maar verlore zondaars; verlore zondaars spreken immers uit ervaring. Uit de bovenstaande verhalen kunnen we leren dat de verandering in ons leven *zichtbaar* moet zijn. Het is belangrijk om met dankbaarheid, liefde en enthousiasme alles te vertellen wat God aan onze ziel heeft gedaan. Vertel dat je door de Heere Jezus bent bevrijd uit de macht van de zonde, de satan en de dood. Wanneer anderen dit zien, kan God het gebruiken, zodat hun houding naar Hem toe verandert. Je kunt lid zijn van de bond tegen het vloeken, of zeggen: ‘Spreek vrijmoedig over God, maar misbruik Zijn naam niet’. Maar met die houding dat

je ergens tegen bent, bereik je niets. Laat daarom een positief geluid horen, dan bereik je mensen.

Nadat de dove en stomme man door de Heere Jezus was genezen, kreeg hij de opdracht hierover te zwijgen. Maar hij had geen *dovemensoren* meer. Nu God alles had wel gemaakt, kon hij van Zijn goedheid niet zwijgen. Vanwege zijn handicap had hij God niet kunnen bidden om genade, en Hem niet kunnen prijzen voor Zijn zegeningen (Mark. 7:32-37). Wanneer je tot geloof komt, dan wil je aan iedereen je verhaal vertellen, of je een luisterend oor krijgt of niet.

Het volgende voorbeeld is ook heel herkenbaar. Het gaat over een vader die niet met zijn zoon kon praten, en een zoon die niet met zijn vader kon praten. Hoewel beiden een probleem hadden, sprak de vader dit uit en nam hij het initiatief om hulp te zoeken. Omstanders hadden wel medelijden met hun situatie, maar niemand kon helpen. Ten einde raad bracht de vader zijn zoon naar de Heere Jezus en vroeg Hem: *'Als U iets kunt, help ons!'* (Mark. 9:14-29). Hoeveel jongeren kunnen vandaag niet meer met hun ouders spreken, en hoeveel ouders hebben geen contact meer met hun kinderen. Het is niet alleen de generatiekloof, maar men leeft in twee totaal verschillende werelden. Soms kunnen anderen helpen bij relatieproblemen en iets betekenen. Maar beter is naar Hem toe te gaan. Hij kan niet *iets*, maar Hij kan *alles* goed maken in de relatie met elkaar en in de relatie met God.

Normaal gesproken brengen ouders hun kinderen bij de Heere (Mark. 10:13-16). Als jij niet samen met je ouders jullie nood aan de Heere kunt voorleggen, breng dan je ouders in het gebed bij Hem. Doe dat in geloof! Hoe klein ons geloof ook is, Hij kan en zal helpen. In het laatste boek van het Oude Testament lezen we dat Hij het hart van de vaders tot de kinderen zal terugbrengen, en het hart van de kinderen tot de vaders (Mal. 4:6; vgl. Luk. 1:17). In het verleden gebruikte God o.a. de profeten Elia en Johannes de Doper. Bid dat de Heere jou ook voor een profetische dienst zal gebruiken, in antwoord op je gebed.

De tijd waarin de profeet Maleachi leefde, kun je vergelijken met onze tijd. Er was veel godsdienstigheid, maar het was vaak uiterlijk vertoon en geen zaak van het hart. Men kende de godsdienstige plichten, men bracht offers in de tempel. Vandaag de dag zouden we zeggen: we gaan tweemaal per zondag naar de kerk. Men probeert God gunstig te stemmen door bepaalde dingen niet te doen en andere wel te doen. Maar er is geen echte eerbied voor de

Heere. Soms is er wel angst voor de dood, en dat is op zichzelf ook belangrijk. Je weet immens niet wanneer je levenseinde is aangebroken. De prediking van de mensen die zelf geen geloofzekerheid hebben, is krachteloos om anderen tot de Heere Jezus te leiden. Dit kun jij niet veranderen.

Maar wat kun je wel doen? Wees in de eerste plaats gehoorzaam aan God en Zijn Woord, handel naar het inzicht dat Hij je daardoor geeft, ook al vraagt dit offers van jou. Vraag steeds biddend wat God wil dat je doet. Nu jij Hem door genade hebt leren kennen als je hemelse Vader, en Christus als Heere en Heiland, dank God elke dag voor die zekerheid. Besef dat vanaf het moment dat je tot geloof bent gekomen, de Heilige Geest in je is komen wonen en dat Hij je wil leiden. Zodat de mensen in jouw omgeving ook de vrucht van de Geest zien. Als je thuis bent, of bij familie, vrienden of collega's: Laat liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing je hart vullen (Rom. 14:17; Gal. 5:22). Wees een goed voorbeeld voor anderen en bid om open deuren. Doe zoals de Heere Jezus deed. Toon respect voor je ouders, ook al begrijpen ze je niet. Stel vragen, maar ga niet preken. Voed je met Gods Woord, zodat je gaat groeien (vgl. Joh. 2:40-52). De discipelen hadden de opdracht het evangelie door te geven, te beginnen bij Jeruzalem. Begin daarom ook bij jou thuis, en in je eigen leefomgeving. Evenals met de discipelen gebeurde, zul jij ook kracht ontvangen om van Hem te getuigen (Hand. 1:8).

3.3. Voorbeelden uit eigen ervaring

Ik wil je bemoedigen door enkele persoonlijke gebedsverhoringen met je te delen. Gebeden die soms na jaren werden verhoord. Als kind ben ik opgegroeid in een reformatorisch gezin. Toen ik een baby was, hebben mijn ouders in de kerk beloofd dat zij de kinderen christelijk zouden opvoeden in de leer die daar geleerd werd. Ze leerden mij dingen die niet mochten, en dingen die ik moest doen. Dat was immers hun plicht. Mijn ouders waren trouwe kerkgangers, en er werd uit de Bijbel gelezen na de maaltijd. Maar er werd nooit met elkaar en met de kinderen gesproken over Gods Woord, en het persoonlijk geloof. Ook werd er niet hardop, of persoonlijk voor of met de kinderen gebeden. Ik neem hun dit niet kwalijk, want hoewel zij godsdienstig waren, kenden zij de Heere Jezus nog niet. Hoewel mijn geweten in de kindertijd sprak, luisterde ik niet

ernaar en ging ik ook mijn eigen weg, met uiterlijke godsdienstigheid als het mij uitkwam. Toch hunkerde ik naar vrede met God en zekerheid voor mijn ziel.

Toen we enkele jaren getrouwd waren, moest ik plotseling worden opgenomen in het ziekenhuis voor een operatie. Ik was heel bang dat het mogelijk zou misgaan. Als kind had ik geloofd dat wanneer ik zou roepen tot God, Hij zou horen; en wanneer ik zou kloppen, Hij zou opendoen. In mijn angst zei ik dit tegen mijn schoonvader. Ik kreeg als antwoord: Ja jongen, dat staat er wel, maar we zijn biddeloze bidders en dankeloze dankers. In mijn nood heb ik kort voor de operatie tot de Heere geroepen. Hij verhoorde mijn gebed, doordat ik korte tijd later met een evangelist in contact kwam die mij het evangelie heeft uitgelegd. Na twee jaar ontvingen mijn vrouw en ik de zekerheid van het geloof.

Een van de mooiste dingen in ons leven waren de momenten dat onze kinderen tot geloof kwamen. Vóór hun geboorte al, ook in de tijd dat we onbekeerd waren, hadden we hiervoor gebeden. Na onze bekering hebben wij gebeden dat zij God zouden gaan dienen en spraken wij met hen hierover. Toen zij echter tot geloof kwamen, toonden onze ouders geen blijdschap. Ze maakten zich juist ongerust. We gingen niet meer naar dezelfde kerk, maar in hun ogen naar een sekte. Door het bezoeken van Bijbelstudies en het lezen van de Bijbel, ontdekten we mooie dingen over het leven met Hem en over onze toekomst. Als onze ouders op bezoek waren en ik voor de maaltijd bad, misten zij iets. Ik bad niet meer de woorden: HEERE, bekeer ons. Maar ik dankte zelfs hiervoor. Nee, zo gemakkelijk gaat het niet, meenden zij. Ze waren bang dat wij niet meer tot bekering zouden komen, met zo'n historisch geloof. Toen enkele jaren later een zwager en een schoonzus tot bekering en geloof kwamen, werden we zelfs als 'gevaarlijk' beschouwd.

Intussen bleven we elke dag voor de familieleden bidden. Regelmatig werden we fel aangevallen. Maar we kregen van de Heere steeds weer de bevestiging: *'Zij zullen wel tegen u strijden, maar u niet aankunnen, want Ik ben met u, om u te verlossen en te redden, spreekt de HEERE'* (Jer. 15:20). Geleidelijk werden we toch geaccepteerd. Door allerlei omstandigheden kwam het niet of nauwelijks tot een persoonlijk gesprek met mijn ouders. Toen mijn moeder een oogoperatie moest ondergaan en mijn vader ernstige hartproblemen kreeg, besloot ik in een brief aan mijn ouders het evangelie nader uit te leggen. Ik heb toen geschreven over het oog van de mensen en het oog van God, en over het hart van de mensen en het hart van God. Hoewel zij het niet lieten

blijken, merkte ik dat dit hen had geraakt. Anderzijds was hun reactie: Wat denkt hij wel! Voor veel ouders is het moeilijk om iets van hun kinderen aan te nemen, ook wat geloofszaken betreft.

Ongeveer tien jaar nadat wij tot geloof waren gekomen, kreeg ik het bericht dat mijn vader met ernstige hartklachten in het ziekenhuis was opgenomen. Onderweg naar het ziekenhuis heb ik de auto geparkeerd en gebeden: 'Heere, wat kan ik doen en wat wilt U dat ik doe om het hart van mijn vader te bereiken'. Ik kreeg hierover duidelijkheid, namelijk de volgende opdracht: 'Stel je heel klein en kwetsbaar op'. Hoewel er geen ernstige dingen tussen mij en mijn vader stonden, wist ik wat mij te doen stond. In het gesprek op de intensive care vroeg ik: Pa, wilt u mij de dingen vergeven waarmee ik u verdriet heb aangedaan? Hij werd heel ontroerd en antwoordde: Natuurlijk, we doen allemaal verkeerde dingen.

Door mijn vraag en door mijn houding bewerkte de Heere een kettingreactie. De volgende morgen was mijn moeder bij hem op bezoek, en vroeg hij haar om vergeving voor de dingen die hij niet goed had gedaan! Kort erna kwam de predikant. Aan hem vroeg hij: 'Wilt u in het kerkblad schrijven dat ik vergeving vraag aan hen die ik niet goed heb behandeld'. De laatste weken heeft mijn vader met blijdschap getuigd dat zijn ongerechtigheid was verzoend en dat hij een heerlijke toekomst tegemoet ging. Jarenlang miskende hij mensen die over hun geloofszekerheid spraken. Nu was hij totaal veranderd en lag hij te zingen op zijn ziekbed. Zijn wens was dat er bij het graf werd gezongen: 'Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen'. Toen hij afscheid nam van zijn kinderen, kreeg elk kind een waarschuwend woord mee. Tegen mij zei hij: 'Geen woorden meer, we hebben genoeg gezegd. Tot weerziens!' Op het graf mocht ik getuigen van de zekerheid van het geloof waarin mijn vader was ontslapen.

Enkele jaren later ging het geheugen van mijn schoonvader erg achteruit. Jarenlang was hij iemand geweest, die vastgelopen was in de uitverkiezingleer en het daardoor heel moeilijk had gehad. Hij kon zijn gefrustreerde gevoelens niet tactisch overbrengen. Door zijn ziekte veranderde zijn karakter heel sterk. Jarenlang hadden we dagelijks voor hem gebeden. Vele nachten heb ik aan zijn ziekbed doorgebracht en kreeg ik het bijzondere voorrecht om *met* hem te bidden. Toen hij werd als een kind, en nam hij Christus aan als een kind.

Ongeveer twintig jaar nadat wij Christus als onze Heiland en Heere leerden kennen, werden we gebeld door familieleden dat mijn moeder ernstig

ziek was. Ze was al enkele jaren aan het dementeren. Onderweg naar het verpleegtehuis heb ik ernstig gebeden of de Heere mij genade wilde geven om haar hart nog een keer te bereiken. Na het overlijden van vader had ik regelmatig gesprekken met haar over bekering en geloof. Zij had echter nooit uitgesproken dat ze wist behouden te zijn. Toen ik bij haar kwam, herkende zij mij als een van haar kinderen. Ze begreep dat ze ernstig ziek was, maar wist niet waar ze de eeuwigheid zou doorbrengen. Op mijn vraag: 'Verlangt u ernaar bij de Heere te zijn', antwoordde ze dat ze het niet wist. Ze kon geen zinnen meer formuleren om te bidden. Zij pakte mijn beide handen vast, en ik heb met haar gebeden. In mijn grote nood en diepe bewogenheid heb ik in korte zinnen gebeden om genade en ontferming. Als een kind van vier jaar oud zei ze mij elke zin na.

Na het 'amen' vroeg ze als een kind: Zou Hij het gehoord hebben? Met grote dankbaarheid zei ik: Moeder, nu is er blijdschap in de hemel. Zullen wij nu ook samen danken. Op dezelfde manier als we eerst gebeden hadden, heb ik het haar voorgezegd. Het was de eerste en de laatste keer dat ik mijn moeder hoorde bidden en danken. Met intense blijdschap in mijn hart verliet ik het verpleeghuis. Na enkele weken naderde haar levenseinde. Nadat ze al twee dagen in coma lag, kwam ze plotseling overeind en keek mij met gebroken ogen aan. Ik pakte haar in mijn armen en zei: 'Moeder, nu gaat u naar de Heere Jezus, over enkele momenten komen de engelen en dragen uw ziel naar het Paradijs'. Ik vroeg haar: Als u mij hoort, knijp dan mijn hand. Toen zij kneepte, bad ik: 'Vader, ontvang haar geest'; en met een zucht gaf ze de geest. En ik gaf haar als het ware vanuit mijn armen over aan de engelen. Het was een van de mooiste momenten in mijn leven.

Enkele jaren daarna kregen we bericht dat mijn schoonmoeder plotseling aan een hartstilstand was overleden. Ze was onwel geworden. Gelukkig kon ze nog enkele kinderen die dicht bij haar woonden, alarmeren. Toen die bij haar kwamen, zei ze: Ik ga sterven! Daarna bad ze: *'O, God, wees mij zondaar genadig'*. Zij voegde eraan toe: *'Ik heb het niet verdiend'*. Toen ontsliep ze. Met haar had ik veel over de Heere Jezus kunnen spreken. Hoewel ze nooit hardop had uitgesproken dat ze geloofszekerheid bezat, liet ze wel door haar daden en woorden zien dat ze de Heere liefhad. Zo heeft God aan ons op vele manieren getoond dat Hij een hoorder en verhoorder van gebeden is.

Ten slotte nog de volgende aansporingen:

- Geef Hem de eerste plaats in je leven, want wie vader of moeder liefheeft boven Mij is Mij niet waardig.
- Bedenk dat jij je ouders niet kunt veranderen.
- Maak in biddend opzicht keuzes voor de Heere om Zijn wil te doen. Door dit te doen hebben wij veel gebedsverhoringen ontvangen, en veel meer gekregen dan wij loslieten.
- Bid geloof dat God dingen doet, die jij niet kunt.
- Wees standvastig in het geloof en een goed voorbeeld in eerbetoon aan God en aan je ouders.
- Een van de grootste vijanden van het volk Israël waren vroeger de Filistijnen, een volk dat leefde in het grensgebied van Kanaän. Je kunt het vergelijken met naamchristenen, het zijn belijders die niet hebben geschuld achter het bloed van het Lam. Ze rekenen zich niet bij de wereld, maar ook niet bij Gods volk. Juist zij vallen de gelovigen het meest aan. 'Zij zullen wel tegen u strijden, maar u niet overwinnen'. Bedenk, we hebben een machtige Helper (lees nog een keer Jer. 15:19-21).
- Zonder vijand geen strijd, zonder strijd geen overwinning, zonder overwinning geen loon of kroon. Wat is onze blijdschap of erekroon? *'Bent u dit niet (je ouders, je gezin, je familie of collega's) voor het aangezicht van onze Heere Jezus Christus bij Zijn komst'* (1 Thess. 2:19-20).
- Wanneer je evenals Paulus met tranen zaait, zul je met gejuich maaien. Breng het evangelie als een EHBO-er. Met de
E van eenvoud, met de
H van helderheid, met de
B van bewogenheid en met de
O van ootmoed (Ps. 126:6; Hand. 20:19).
- Houd sterk aan in het gebed. Blijf bidden dat God de deur van het Woord opent (Kol. 4:2-3). Bid voor het openen van je mond om met vrijmoedigheid het Evangelie bekend te maken (Ef. 6:18-20). Gedraag je niet als een geheim agent, stel je op als een gezant van Christus.

Vragen voor wie meeleeft:

1. Heb jij er ervaring mee dat je afgewezen wordt, omdat je over de Heere Jezus spreekt?
2. Dringt de liefde van Christus jou om van Hem te getuigen?
3. Is er in jouw leven een radicale bekering geweest?
4. Besef je dat je getuigenis enorm belangrijk is tegenover familieleden?
5. Ben je bereid om offers te brengen, als men het je moeilijk maakt doordat je getuigt van je geloof?
6. Waarom is gehoorzaamheid aan Gods Woord zo belangrijk in je getuigenis?
7. Overdenk de negen genoemde aansporingen en noem er een paar die je het meest bemoedigen.

Overzicht publicaties Jan van Buren:

De geestelijke strijd door de eeuwen heen, vanaf de hof van Eden tot Armageddon; 108 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-11-8.

Het leven tot in eeuwigheid, op weg naar onze eindbestemming; 152 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-21-7.

Naar men meende... De geslachtsregisters van Jezus Christus; 40 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-25-5.

De uitgestoken handen van de Heiland, Verhalen en ervaringen van een evangelist; 58 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-24-8.

Vergeving, over vergeving van zonden en herstel van relaties; 108 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-28-6.

Schatrijk in Christus, Mijn identiteit in Hem; 172 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-36-1.

Het priesterschap van de christen, de praktijk van het priesterschap in het gezin en de gemeente; 132 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-40-8.

Ons spreken met God, Bijbelstudies in briefvorm over geloofs zekerheid, bidden en getuigen als christen; 60 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-45-3.

Abraham, de man die God geloofde, Het verhaal van Abraham in de Bijbel; 80 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-49-1.

Wat zegt de Bijbel over..., Belangrijke thema's in Bijbels licht; 136 blz.; ISBN/EAN 978-94-91797-51-4

Distributie:

CBC 't Gulden Boek te Houten

Website: www.cbcboek.nl

E-mail: info@cbcboek.nl